

božič 2016

letnik 18 številka 42

Angela

Vabimo vas, da obiščete našo spletno stran:
<http://ursulinke.rkc.si>

Angela je glasilo slovenskih uršulink. Namenjeno je sestram, sorodnikom in prijateljem. Izhaja enkrat letno. Vzdržuje se s prostovoljnimi prispevki. Če morete kaj prispevati, denar nakažite na številko računa: SI56 2420 0900 4471 032 (Naziv: Provinciatat uršulink Rimske unije; naslov: Pustovrhova ul. 11; kraj: 1210 Ljubljana - Šentvid).

Izdaja:

Slovenska provinca uršulink RU

Odgovarja:

s. Zorica Blagotinšek, Pustovrhova 11, 1210 Ljubljana – Šentvid

Urednica:

s. Tatjana Car

Tehnična urednica:

s. Andreja Perc

Uredniški odbor:

s. Marta Triler, s. Metka Špindler, s. Mihaela Bizjak, s. Nina Ipavec

Fotografije:

Sestre iz skupnosti slovenske province, Marta Jagodic, splet

Naslovnica:

s. Nada Furlan

Lektoriranje:

Mihaela Zabukovec

Računalniško oblikovanje:

Benjamin Pezdir

Tisk:

December 2016

Dragi bralci revije Angela!

En, dva, tri in že je leto naokoli in s tem priložnost, da se srečamo preko naše revije, ki prinaša utrip našega življenja. Naše stalne rubrike smo napolnile z vsem, kar se dogaja med nami, vpete pa smo tudi v dogajanje v Cerkvi doma in po svetu.

20. novembra 2016 se je zaključilo Leto usmiljenja, že 2. februarja 2016 smo v Rimu zaključili Leto posvečenega življenja. H poglobljanju naših korenin so nam pomagali gostje, ki so nas letos obiskali, še posebej s. Maria Campatelli in g. Gianpietro Belotti. S. Zorica Blagotinšek je obiskala Avstralijo, s. Mateja Koršič začelja novo življenje v Čile.

Veselili smo se s s. Diano Novak in s. Mojco Cafuta, ki sta izpovedali večne zaobljube. Mladostni duh je zaživel v vseh, ki so se udeležili

svetovnega srečanja mladih na Poljskem. Študentski dom Uršula že 25 let nudi zavetje mnogim študentkam, ki so študirajo v Ljubljani. Pokukate lahko tudi v skupnost Avstrija in v druge naše skupnosti in inštitucije.

Žene, uršulinke in naše prijateljice s katerimi smo na različne načine povezane, smo prinašalke in nositeljice življenja, Njegovega miru in ustvarjalnosti!

Da bi bil Učlovečeni Gospod, ki si je izbral Betlehem za svoj rojstni kraj in je sredi med nami kot služabnik, brat in sestra, sprejet in ljubljen! Da bi iz mnogih vrstic in fotografij začutili sv. Angelo, ki je živa med nami.

Da bi se srce dotaknilo srca in v novem letu živelo povezano z Bogom in z vsemi, ki romajo z nami!

s. Tatjana Car

BESEDA UREDNIŠTVA			
Dragi bralci revije Angela!	3	SVETA ANGELA	
BESEDA PROVINCIALKE		Dih "duha": navdušena ustanovitev	
Kdo je moj bližnji?	5	družbe svete Uršule	37
AKTUALNO		NAŠ APOSTOLAT	
Od izključevanja do srečanja	6	„Schulverein St. Ursula in Österreich“	41
Kontemplirajte	8	Življenje novo se budi – skupine za	
Luč sveti v temi	10	ženske v Mariboru	43
NAŠE POTI IN DOGODKI		MISIJONI	
Piknik v Celovcu	12	Glas iz Peruja	49
Svetovni dan mladih	13	NAŠE INSTITUCIJE	
Tečaj nemškega jezika v Celovcu	19	25 let Študentskega doma Uršula	51
Provincialna konferenca 2016	21	Kateheza Dobrega pastirja	53
MEDNARODNOST		Ravnateljica vrtca, Tina Opeka	54
Sklep leta posvečenega življenja v Rimu	24	Da bi imeli življenje (Jn 10,10)	56
Skupnost uršulink Rimske		Kulturno društvo Schellenburg	57
unije Santiago	26	IZ NAŠIH SKUPNOSTI	
POŽIREK BOŽJE BESEDE		Austria	58
Teološki temelji skupnega življenja	27	Izola	59
VSEŽIVLJENJSKO UCENJE		Ljubljana	60
Mučeništvo in občestvo	28	Maribor	60
IZ VZGOJNIH LOGOV		Mekinje	61
Večne zaobljube s. Diane Novak in		Pržan	61
s. Mojce Cafute	30	Sveti Duh	62
Iz noviciata	32	USTVARJALNOST	
IN MEMORIAM		Slavi, moja duša Gospoda	63
Dve naši sestri	34	Slikarka s. Nada	64
POKLICAL SI ME PO IMENU		Praznični piškoti	65
Jezus, moje vse	35	Priredba s. Jane Rovtar	66
		Nasmejmo se	67

Kdo je moj bližnji?

Po večletnem izdajanju Angele večkrat letno smo se odločile, da jo strnemo v eno številko na leto, ki bo skušala biti pregledna o utripu naše province. Pred vami je prva tovrstna številka. Zahvaljujem se ustvarjalnemu in vztrajnemu uredniškemu odboru, da imamo številko v rokah in jo lahko beremo.

V sedanjem času se mi zdi, da ima to, kar zori počasi, še posebno vrednost. Morda bo v kom ta številka Angele prebudila nostalgijo po starem ali pa morda predloge. Naj bo beseda odmeva izrečena!

V mojem srcu še zelo odmeva sporočilo razširjenega vrhovnega sveta, v katerem je bila zajeta Božja Beseda o Usmiljenem Samaritanu, z vprašanjem, ob katerem srce ne more ostati ravnodušno: »Kdo je tvoj bližnji? ... Pojdi in ti delaj prav tako.« Zdi se mi, da nam je bila dana, da bi se v času globalizacije indiferentnosti, o kateri govori papež Frančišek, mogle tudi kot uršulinke boriti tako v molitvi kot

medsebojnih odnosih v skupnosti, med skupnostmi, provincami pa tudi kontinenti ter v našem poslanstvu, da vprašanje ne bi ostalo neodgovorjeno. Naj srce hrepeni in prosi, da bi odgovoru sledila tudi dejanja. Ko se pripravljamo na obhajanje skrivnosti Učlovečenja, povabim, da bi v zrenju te skrivnosti prosili tudi za odgovor na vprašanje. Pustimo se presenetiti odgovoru! Podajmo se na pot.

s. Zorica Blagotinšek

Od izključevanja do srečanja

Dar in izziv mednarodnosti našega reda se izraža in oblikuje na različne načine. Eden od njih je srečanje vrhovnega sveta s provincialkami in predstojnicami skupin, ki je približno vsakih 18 mesecev. Navadno je v Rimu, vsakih šest let pa izven Rima, da se vživljamo in izkusimo življenje naših sester na različnih kontinentih.

To je zelo pomembno pri povezovanju, prisluškovanju Duhu v razločevanju in pri sprejemanju odločitev. Letos se je takšno srečanje dogajalo v drugi polovici septembra in prvi polovici oktobra, v Avstraliji z naslovom: od izključenosti do srečanja. Avstralske sestre so se rade pošalile, da smo prišle na konec sveta, tak je

tudi naslov knjige, ki opisuje prihod prvih sester uršulink v Avstralijo, ki si bile po rodu Nemke, pripotovale pa so iz Anglije. V primerjavi z nami, v Sloveniji, imajo malo obiskov sester od drugod. Da bi naše srce lahko bolj utripalo z Azijo - Pacifikom smo najprej v šestih manjših skupinah obiskale eno od provinc: Avstralijo, Tajvan, Indonezijo ali Tajsko in Kambodžo. Vsaka od skupin je bila »potopljena« v enega od krikov v tem delu sveta: migracije, okolje, staroselci, trgovanje z ljudmi in medverski dialog. Ta potopitev, ki je trajala vsaj teden dni, nam je bila v veliko pomoč za odpiranje srca za krik zemlje in ljudi v Aziji in Pacifiku. S to izkušnjo smo vstopile v zasedanje, ki je trajalo osem dni. S pomočjo podeljevanja 31 sester, ki smo se zbrale, s pomočjo gostov, s področja Svetega pisma ter Miru, pravičnosti in ohranjanja stvarstva, smo to, kar smo doživele in spoznale, še poglobile skozi molitev in nove podelitve. Razveselile smo se nove knjižice, v kateri je predstavljena uršulinska vzgoja, prisluhnile delu dveh komisij in hrepenele po luči in smeri za prihodnost. Postopoma je zorelo sporočilo. Kar nekaj časa smo posvetile tudi srečanju po regijah, saj povezovanje postaja vedno bolj dragoceno, pa tudi živo. Skozi vse dni smo imele lepo liturgijo, bile smo deležne velikega gostoljubja in požrtvovalnosti avstralskih sester. Srečanje mi je bilo v veliko spodbudo, mnogo vtisov ostaja, me spremlja in tudi navdihuje za prihodnost.

s. Zorica Blagotinšek

Od izključevanja do srečanja Področje Azija-Pacifik

Hčere sv. Angele, uršulinke Rimske unije, prihajamo iz različnih kultur in jezikov, razmišljamo in delamo stvari na različne načine.

Naša edinstvo duha in srca se je okrepila ob izkustvu spoznavanja različnih krajev na področju Azija-Pacifik. Srečale smo begunce, migrante, staroselce, žrtve trgovanja s človeškimi osebami ali pa tiste, ki so v nevarnosti, da to postanejo, osebe, ki se zavzemajo za vprašanja okolja. Pogovarjale smo se z našimi sestrami in z brati muslimani, hindujci ter budisti.

“Treba se je naučiti, da pravo srečanje zahteva ponižnost, potrpežljivost in poslušanje... To pomeni, da sprejmemo svojo krhkost in krhkost drugega” (Jean Vanier). “Drugi so naši resnični sopotniki” (Michel de Certeau).

Jesusova prilika o usmiljenem Samarijanu nas spominja na naše izkustvo med RVS. Slišimo vprašanje, ki je bilo zastavljeno Jezusu:

“Kdo je moj bližnji?”

Ali hočemo vsak dan prisluhniti temu vprašanju?

Ali so naša srca goreča v nas, ko slišimo vpitje naše zemlje in človeške družine?

Vprašanje evangelija je vsak dan novo in zahteva osebni odgovor vsake od nas.

Jezus nas danes postavlja pred izziv: **“Pojdi in tudi ti tako stori”**- Lk 10, 37

Odlomek iz papeževe spodbude *Kontemplirajte*, izdane ob Letu posvečenega življenja. V slovenščino je spodbudo prevedla s. Meta Potočnik.

Kontemplirajte

71. Do kontemplacije lahko pride kadarkoli in kjerkoli, na samotni gori prav tako kakor na poteh obrobij nečloveškega. In je odrešujoča. Kontemplativne skupnosti, ki so kakor stražniki v mestih in na mejah med narodi, so tam, kjer bratje in sestre sebi in vsem drugim zagotavljajo prostor za dajanje pozornosti Bogu. Tu je vabilo, da bi bili molitvene skupnosti, v katerih je navzoč Bog. Klic, da bi bili pozorni na organiziranje časa, da ni zapolnjen le s stvarmi, dejavnostmi in besedami. Preko nenehnega stika in dialoga s kulturami apostolske skupnosti, bratstva in posamezne posvečene osebe na različne načine varujejo Božji čas v svetu, razloge in način evangelija: »Te skupnosti so kraji upanja in odkrivanja blagrov. Tu je ljubezen, ki črpa moč iz molitve, vira skupnosti, poklicana, da postane logika življenja in studenec veselja«. ¹ To je znamenje Njega, ki vedno prihaja, da bi se srečal z nami kot Živi.

V času žalostnega globalnega konflikta (1943), v kraju (Auschwitz), kjer je vse razglašalo oziroma kričalo o smrti Boga in človeka, je mlada Judinja Etty Hillesum s kontemplativno intuicijo zaznala tesno povezavo med usodo enih in drugih ter v sebi znova odkrila človeško resnico kot prostor za odnose sočutja, v katerih preživi Božja

navzočnost. Zadala si je nalogo: varovati in ohraniti ne le svoje telesno življenje, temveč, kar je še pomembneje, tudi svoje najbolj notranje jedro. To je mistična izkušnja, ki jo imajo molitveni ljudje: »Dobri Bog, smo v tesnobnih časih. Danes sem se prvič zbudila v temi s pekočimi očmi, pred menoj so poplesavale slike človeškega trpljenja. /.../ A ena stvar mi postaja vedno bolj jasna: /.../ moramo Ti pomagati in varovati Tvoje prebivališče v nas do zadnjega diha. Okoli mene so ljudje, ki jih celo v teh zadnjih trenutkih skrbi, kam bodo skrili svoje sesalce, srebrne žlice in vilice. A morali bi varovati Tebe, dragi Bog. /.../ Tako zelo si me obogatil, moj Bog, prosim, deli z menoj Tvojo lepoto z odprtimi rokami. Moje življenje je postalo nepretrgan pogovor s Teboj, o Bog, en sam velik pogovor.« ²

¹ Janez Pavel II., Posinodalna spodbuda *Posvečeno življenje* (25. marca 1996), 51.

² E. Hillesum, *Pretrgano življenje*, Modrijan, 2008.

sedem menihov, ki so se odločili za pričevanje za Boga z življenjem v samoti in molku, v dnevnem objemu z ljudmi.

»Očitno bo moja smrt prepričala tiste, ki so me obsodili naivnosti in idealizma: 'Naj nam zdaj pove, kaj meni o svojih idealih!' Toda ti ljudje naj vedo, da bo končno osvobodjena moja najbolj skeleča radovednost. To bom storil, če bo Bog hotel, z voljnimi srcem: potopil bom svoj pogled v pogled Očeta, da bom skupaj z njim zrl Njegove islamske otroke in jih videl, kakor jih vidi On, vse obsijane s Kristusovo slavo, ki je sad Njegovega trpljenja. Videl jih bom napolnjene z darom Duha, čigar skrita radost bo vedno vzpostavila občestvo in obnovila podobnost, medtem ko se igra z različnostmi. Zahvaljujem se za to izgubljeno življenje, ki je popolnoma moje in popolnoma njihovo, slavim Boga, ki je, kot se zdi, hotel imeti življenje popolnoma zavoljo tiste radosti v vsem in kljub vsemu.«⁴

Življenje postane slavilna pesem, kontemplativna molitev pa teče kot blagoslov. Zdravi, obnavlja in odpira za edinstvo – onkraj etničnih skupin, verstev in kultur – ko uvaja dopolnitev prihodnosti.

»Moje telo je za prst, toda, prosim, nobenih zidov med njo in menoj.

Moje srce je za življenje, toda, prosim, nobenega pretvarjanja med njim in menoj.

Moje roke so za delo, zelo preprosto bodo križane.

Kar zadeva moj obraz: naj ostane odkrit, da bo prostor za poljub, in pustite moje oči, da bom gledal.«⁵

Eshaton je v zgodovini že navzoč, je seme, ki čaka na izpolnitev v himni življenja, ki kontemplira in uresničuje upanje.

⁴ C. de Chergé, Testamento spirituale, C. de Chergé in drugi menihi iz Tibhirinea, *Più forti dell'odio*, Edizioni Qiqajon, Monastero di Bose, 2006, 219–220.

⁵ Prav tam.

Ko duh razume, vidi in okuša bogastvo, ki je Bog sam, ga razglša kot odrešenje in radost v svet. Uresniči se Izaijeva obljuba: Gospod te bo vedno vodil in ti sitil dušo v suhih krajih, okrepil ti bo kosti in postal boš kakor namakan vrt, kakor vodni vrec, ki mu voda ne usahne (Iz 58,11).

72. Kontemplacija, ki je zvesta in skladna izpolnitev poslanstva, kliče posvečene moške in žene do skrajne meje izhoda iz sebe (ekstaza): »Često se s prelitjem lastne krvi polno prilijajo križanemu Gospodu.«³ To je ekstaza, ki jo je napovedal p. Christian de Chergé, prior samostana v Tibhirineu (pogorje Atlasa v Alžiriji), ki so ga skupaj s šestimi sobraty obglavili v maju 1996. Bil je

³ Janez Pavel II., Posinodalna spodbuda *Posvečeno življenje* (25. marca 1996), 86.

V adventnem bogoslužju slišimo glas iz teme, glas, ki hrepeni po jutru, po svetlobi, glas brez imena, ki kliče v imenu vseh blodečih v temi sveta, v brezizhodnosti življenja. Klic je namenjen tistemu, ki stoji visoko na stražnem stolpu, Božjemu vidcu, ki opreza, kdaj se bo prikazal pramen svetlobe, znamenje prihajajočega jutra. Sprašuje ga: »Stražar, kako dolga je še noč?« Vprašanje ponovi še enkrat. Stražar odgovarja: »Prišlo bo jutro, četudi je noč!« (Iz 21,11–12).

To je tista noč, ki jo v svetu širi človek, ljudje, tista nepredirna tema, ko ne vidimo več nobene poti, nobenega izhoda, rešitve, pravi H. Schlier. Vprašanje tistih, ki so potopljeni v noč, je nabito z veliko stisko in bridkostjo, pa tudi z neizmernim hrepenenjem in upanjem, da bo nekoč le prišlo jutro. Ne gre le za temo človeštva na splošno, pač pa tudi za notranjo stisko posameznika, ko njegovo mišljenje, hotenje in delovanje niso v medsebojnem soglasju in ne sledijo Božji zamisli. Vsak izmed nas se bolj ali manj zaveda, kolikšen je njegov prispevek k temi sveta. Ko v dnu duše začutimo lastno temo, ko nas zazebe, pretrese njena mrzlota, tedaj v globini dojamemo vprašanje: »Stražar, kako dolga je še noč?« Njegov odgovor je za nas tolažil: »Prišlo bo jutro, četudi je noč!«

To je pot adventa, ki jo skozi občasne, bolj ali manj mračne temine vsakdanjega življenja hodi vsak človek. Toda za nas noč ni brezupna, saj jo spremlja svetilka vere, ki sveti na mračnem kraju, dokler ne zasije dan

in ne vzide danica (prim 2 Pt 1,19). To je pot, polna hrepenenja po tisti neminljivi svetlobi, ki nas objame s prihodom njega, ki se je imenoval Luč sveta in je zagotovil, da kdor hodi za njim, ne bo taval v temi, ampak bo imel luč življenja (prim. Jn 8,12; 9,5).

Adventni čas je ves prežet s hrepenenjem in duhovnim pričakovanjem,

Luč sveti v temi

(Jn 1,5)

je čas ponovnega odkritja in poglobitve človekovega osebnega odnosa z Bogom v pripravi na praznovanje velike skrivnosti učlovečenja. Kakor je Bog svoboden v svojem razodetju in darovanju samega sebe, ker ga žene samo ljubezen, je tudi človek svoboden, da dá svojo privolitev, ki je vsekakor potrebna. Bog pričakuje odgovor ljubezni. Kot popoln vzor tega odgovora je v tem času pred nas postavljen lik Device Marije. Praznik Brezmadežne je postavljen v adventni čas kot vrata, skozi katera vstopamo v božič. Ona, ki je Jezusova Mati, nas more najbolje voditi, da bolje spoznavamo, ljubimo in častimo Bož-

jega Sina, ki je postal človek. Pustimo ji, da nas spremlja, naj se kot ona z iskrenim srcem in odprtim duhom razpoložimo, da prepoznamo v betlehemske Otrok Božjega Sina, ki je prišel na zemljo »zaradi nas ljudi in našega zveličanja«. Hodimo z njo v molitvi in sprejemajmo vedno znova ponavljano vabilo v adventnem bogoslužju, naj ostajamo v budni in veseli čuječnosti, ker se Gospod ne bo mudil: Prišel bo, da odreši svoje ljudstvo greha (prim. Benedikt XVI., praznik Brezmadežne 2005).

»Noč bo kakor dan svetila« (Ps 138,12). Ali ne napoveduje psalmistova smela trditev prav tisto sveto noč, v kateri je ljudstvo, ki je hodilo v temi, zagledalo veliko luč in je nad prebivalci v deželi smrtne sence zasvetila luč (Iz 9,1)? Beseda »luč« je dominantna v vsem bogoslužju božiča, posebno še pri polnočni maši. Tudi ko Pavel v pismu Titu zapiše, da se je razodela Božja milost (Tit 2,11), pove to s tistim grškim izrazom, ki v hebrejščini pomeni svetlobo, razodetje, vdor Božje luči v svet poln temine in nerešljivih problemov. Tudi evangelij nam govori, da se je pastirjem prikazala Gospodova slava in jih obsijala (Lk 2,9). Kjer se v svetu prikaže Božja slava, tam se razlije svetloba. »Bog je luč in v njem ni nobene teme« (1 Jn 1,5).

Luč je vir življenja. A ne samo to! Luč pomeni tudi spoznanje resnice v nasprotju s temo laži in nevednosti. Tako nas luč ohranja pri življenju in nam kaže pravo pot. Končno pa luč pomeni tudi ljubezen, ker daje, širi

toploto. Kjer je ljubezen, se pojavi v svetu luč; nasprotno pa je tam, kjer je sovraštvo, svet v temi. V betlehenskem hlevčku je zasvetila velika LUČ, ki jo je svet pričakoval, ki jo tudi danes pričakuje. V tem Otroku v jaslicah razodeva Bog svojo slavo – slavo ljubezni, ki se daruje in ki nas s ponižnostjo vodi na pot ljubezni. Betlehemska Luč ne bo nikoli ugasnila. Skozi stoletja se dotika src mnogih mož in žena in jih obdaja s svojo svetlobo. Tam, kjer je vzniknila vera v tega Otroka, tam je privrela na dan tudi ljubezen – dobrota do drugih, prizadevna pozornost do vseh tistih, ki so slabotni, ki trpijo, tam je delovala milost odpuščanja (prim. Benedikt XVI., božič 2005). Od Betlehema naprej se nezadržno širi sled luči, ljubezni, resnice. Nosilci te sledi so vsi tisti, ki so sprejeli luč (prim Jn 1,12). V svetnikih vseh časov gledamo ta tok dobrote, pot luči, ki se vedno znova vnema v skrivnosti Betlehema, pri Bogu, ki je postal otrok. V tem Otroku se Božja dobrota upira nasilju tega sveta in nas kliče, da sledimo Jezusu. Resnična skrivnost božiča je notranji sijaj, ki nam prihaja od tega Otroka. Dopustimo, da nas ta notranja svetloba tako prevzame, da bo v naših srcih prižgala plamenček Božje dobrote. Ponesimo to luč z ljubeznijo v svet in ne dopustimo, da bi tema tega sveta ugasnila njen plamen. Zvesto ga varujmo in ga z ljubeznijo podarjajmo drugim. Jutro je že prišlo. Bog se nam je razodel v svojem Sinu Jezusu Kristusu.

Sklenimo s pesmijo Ivana Cankarja:

*Luč je in Bog je, radost in življenje!
Svetlejši iz noči zasije dan,
življenje mlado vre iz starih ran
in iz trohnobe se rodi vstajenje.*

*V nečisto noč, sramoto in ihtenje
zapel je glas od angelskih poljan –
en žarek je iz večnosti poslan,
svetlobe večne slavno oznanjenje.*

s. Marija Jasna Kogoj

Piknik v Celovcu

Sestre iz skupnosti v Celovcu so že pred tem pripravile vse potrebno za naš prihod. Vse je bilo pripravljeno z veliko pozornostjo in ljubeznijo.

Začele smo s skupno sv. mašo v uršulinski cerkvi, ki jo je vodil g. Katnik, rektor cerkve v Celovcu. Med sv. mašo je bilo slišati prepletanje slovenskega in nemškega jezika v molitvi in pesmi.

Po sv. maši smo si v zakristiji lahko ogledale razstavo Jezuščkov. Sestre so pripravile to razstavo za noč cerkva. Mali Jezuščki so del tradicije in zgodovine skupnosti v Celovcu.

Čprav je bilo naše druženje na začetku poletja, smo se ta dan zavijale v jakne in jope. Bilo je dokaj mrzlo. Tudi dež nas je »preselil«
s samostanskega dvorišča v šolsko jedilnico.

Veselega razpoloženja in hvaležnosti za tolike darove, ki smo jih bile deležne ob skupnem druženju, nam ni moglo vzeti niti deževno vreme. Slišati je bilo veselo pesem, tudi domačo glasbo ob spremljavi harmonike.

Po okrepčilu smo sestre lahko izbirale med različnimi možnostmi: ogled mesta, romanje na Maria Wörth, družabne igre ali peš do jezera Wörthersee. Porzdelile smo se po interesnih skupinah in se razkropile po mestu, na dvorišču ali obiskale zgoraj omenjene kraje.

Ne boste verjeli, v poznem popoldnevu je nad Celovcem posijalo sonce. Razveselilo nas je in prijetno božalo s svojimi toplimi žarki, medtem ko smo se hladile ob stadoledu in prijetnem klepetu in podeljevanju, kaj vse smo doživele v popoldnevu.

Bilo je lepo, veselo, sproščeno, predvsem pa zabavno ob poskušanju govorjenja slovensko ali nemško – sester, ki tega navadno ne prakticirajo v vsakdanjem življenju.

Hvala vam, drage sestre, za lep dan piknika v Celovcu, za vaše iskreno prizadevanje, da bi Slovenska provinca uršulink živela in dihala z obema deloma pljuč, tako na slovenski kot na avstrijski strani.

V soboto, 11. junija 2016, smo se sestre zbrale na našem že skoraj tradicionalnem pikniku. Tokrat nas je gostila skupnost v Celovcu.

Svetovni dan mladih

Drage bralke in dragi bralci,

med 19. julijem in 1. avgustom se nas je nekaj sester uršulink pridružilo mladim in skupaj smo odšli na Poljsko. Na Svetovni dan mladih. S prvim avtobusom iz Slovenije. Pridruženi širši skupini Slovencev navzočih na Poljskem; menda nas je bilo iz Slovenije 560, vseh skupaj pa zadnji dan, na Campusu Misericordia, približno 2 in pol milijona z vsega sveta, zbranih okrog papeža in v občestvu nas in svetih, v Kristusu. Je nepozabno doživetje – vere, upanja in ljubezni.

Papež Frančišek nas je takole podrezal:

»Divan zamenjati za par čevljev.«

»Božji spomin ni 'trdi disk',
ampak nežno sočutno srce.«

»Kakšne so strani knjige
vsakega od vas?«

»Pot križa premaga greh,
zlo in smrt.«

S svojo tihoto in
molitvijo v Auschwitzu
in Birkenau.

Mladi in me smo se pridružili programu »Z uršulinkami na SDM«, na Poljskem; v 3 škofijah: Vroclav, Poznan in Lublin, v mestih Vroclav, Poznan in Nałęczów 1. teden in v Krakovu 2. teden.

Nekaj utrinkov mladih si lahko preberete.

Dragi (so)romarke in romarji, hvala Vam, ker ste si upali in smo skupaj doživeli velike reči! Bralke in bralci, Vam pa – pogumno v Panamo leta 2019! ;)

Zbrala: s. Andreja Perc

Prav gotovo ste že slišali kaj o svetovnem dnevju mladih, ki je bil letos na Poljskem. Tako kot nekaj več kot dva milijona mladih sem se ga udeležila tudi sama. Zagotovo je bila to za vsakega malo drugačna in izredna izkušnja. Jaz sem jo doživela v družbi uršulink.

Pot smo začeli v torek, 19. julija, okoli štirih popoldne. Z avtobusi smo se odpravili izpred Zavoda svetega Stanislava v Ljubljani. Pot, dolgo 16 ur, smo si krajšali s pogovori, kartami, spanjem, molitvijo in spoznavanjem novih prijateljev. Med vožnjo smo naredili nekaj postankov, da smo si pretegnili zaspane noge ter zadihali malo svežega zraka. Tako se lahko pohvalim, da sem bila prvič v življenju na Češkem. Na Poljsko smo prispeli okoli druge ure ponoči, okoli petih pa smo v Vroclavu že oddali prvo romarsko skupino. Naša skupina je v Poznan prispela okoli devetih dopoldne. Tam so nas uršulinke prijazno sprejele. Po kratkem oddihu smo se odpravili raziskovat mesto. Poznan je res prikupen; velik, urejen, poln prijaznih ljudi in značilnih ozkih barvnih hišk. V enem tednu nam v celem mestu ni uspelo najti zanikrnega kotička. Popoldne smo začeli s programom. Pridružili so se nam še mladi s Poljske in Slovaške. Po uvodnem spoznavanju in katehezah o Božji ljubezni so po nas prišle družine gostiteljice in nas odpeljale k sebi domov. Pri njih smo res izkusili gostoljubnost Poljakov. Popolnim neznancem niso ponudili le prenočišča, ampak smo se dejansko počutili "kot doma". Res so bili prijazni, nasmejani, odprti

za pogovor, četudi jim angleščina ni ravno tekla, mize so bile vedno polne dobrot: raznih solat, narezkov in slaščic. Tako smo prvi teden preživel v Poznau. Čez dan smo bili v samostanu, kjer smo se pogovarjali o Božjem usmiljenju, molili, se družili in spoznavali ter se pripravljali na dneve v Krakovu. V četrtek smo se udeležili raz-

SDM je bil zame ...

SDM je posebno doživetje.

Preden greš, te je strah. Ko si tam, ne moreš verjeti, kaj se dogaja in kako vesel si in ko prideš domov, pogrešaš vsako malenkost.

Večina romarjev bi na vprašanje, kaj jim je bilo najbolj všeč, odgovorila z »Vzdušje!« In prav imajo. Ko se 'bašeš' na tramvaju, hodiš po ulicah in poskušaš ugotoviti, kje si, ko čakaš v neskončni vrsti (bolje rečeno gneči) na hrano, vedno okoli sebe slišiš smeh, pogovor, pozdrave in vprašanja »Do you have something to trade?« in »Can we take a picture?«

Ne vem, če bi lahko opisala, kaj mi je bilo najbolj všeč ali kaj se mi je najbolj vtisnilo v spomin. Celotno romanje sem v sebi čutila tako veliko veselje.

Da sem imela možnost, da sem šla, se za to potrudila in zbrala pogum.

Da sem spletla tako veliko novih prijateljstev.

Da sem spoznala, da živim.

ličnih delavnic, kjer smo lahko ustvarjali voščilnice, pekli, peli ali se učili plesati. Popoldne smo svoje izdelke in nova znanja nesli

SDM je bil zame ...

Svetovni dan mladih si bom zapomnila kot konkretno izkušnjo lepote mlade Cerkve. Srečanje z Njim v družbi drugih mladih in papeža utrjuje v meni prepričanje, da je možno in lepo živeti in pričevati evangelij. Vera ni nekaj zastarelega in Gospod deluje, nagovarja in kliče tudi danes.

v razne ustanove z ljudmi s posebnimi potrebami, v dom za ostarele. Bilo je res lepo, saj smo ljudem, ki se SDM-ja niso mogli udeležiti, prinesli vsaj malo našega vzdušja. V petek smo skoraj celo popoldne preživel v družbi naših super družin. Najprej smo se dobro najedli (nalešniki = palačinke☺), nato pa so nas odpeljali v prijeten park, zvečer pa na predstavo o poljski zgodovini. V soboto in nedeljo pa se nas je prvič zbrala večja množica. V parku smo se srečali s skupinami mladih iz Španije, Kolumbije, Kanade, Amerike, Madagaskarja ... Potekal je festival, spominjal je na povečano Stično mladih. Peli smo in plesali, se pogovarjali z neznanci ter sodelovali pri skupni maši in adoraciji. V nedeljo smo se kar malo tež-

SDM je bil zame ...

Bilo je svetovno, to pa zato ker sem spoznala ogromno novih, čudovitih ljudi in kljub temu da sem bila z njimi 2 ali pa samo 1 teden, jih ne bom pozabila in so mi zlezli v srce. Zaradi SDM sem prišla do novih spoznanj glede sebe in vere, ki jih bom z veseljem vsak dan poskušala uporabiti. Svetovno pa je bilo tudi to, da smo veliko ljudem z vsega sveta pustili slovenski pečat na fotografijah (photo bomb)

SDM je bil zame ...

Svetovni dan mladih mi predstavlja čudovito izkušnjo z več vidikov. Na Poljskem smo širili svoja obzorja, poglobljali in bogatili vero, se družili s čudovitimi ljudmi z vsega sveta, s papežem Frančiškom in z Njim. Poljaki so na široko odprli vrata svojih domov, župnišč, samostanov in, kar je najpomembnejše, svojih src. Sprejeli so nas medse in poskrbeli, da smo se počutili kot doma. Tako so pokazali usmiljenje čisto konkretno, z gostoljubjem in prijaznostjo. Vzdušje je bilo od prvega do zadnjega dne izjemno. Povsod samo nasmejani obrazi, prijateljski objemi, pristrčni klepeti, razigrano prepevanje in neizmerna naklonjenost do vseh in vsega naokrog. Želim si, da bi to znali živeti tudi doma, vsak od nas, na vseh koncih sveta, od koder smo pripotovali. Tako bo duh SDM-ja živel in dosegel svoj namen. Do Paname, kjer ga obnovimo.

upanje veselje MLADOST

SDM je bil zame ...

Svetovni dan mladih sem pričakovala v tihem upanju, da se bom od blizu srečala s papežem Frančiškom. Z njim se nisem samo srečala in mu mahala meter stran od papa mobila, papež sam se me je dotaknil in s svojimi besedami stopil v moje srce.

V enem izmed svojih razmišljanj me je papež posebej nagovoril s tem, da je vsak človek poklican, da v svetu pusti sled. On sam je svojo že pustil, sploh s tem, ko je stopil med nas. Mojo sled, ki jo zapuščam temu svetu, pa oblikujejo tudi vsi čudoviti ljudje, ki sem jih spoznala in z njimi živela dva tedna na Poljskem. Veselje, petje, molitev, adoracija, sveta maša, smeh, iskrenost, pristrčnost sester uršulink, preprostost bratov kapucinov, dobrosrčnost ostalih petih Slovencev in poljskih animatorjev so v meni pustili neizbrisen pečat. Molitev hvalnic in večernic po bogatih dnevih katehez in razmišljanj o Božjem usmiljenju, ki nas želi objeti v svojem naročju, je napolnila dan z Bogom, Njegovo prisotnostjo in ljubeznijo. Raznolikost narodov, temperamentov, osebnosti, vse to je bil majhen odsev Božje podobe.

Svetovni dan mladih bo ostal nepozaben. Kakšno neprijetnost, lakoto in pregosto gnečo milijonov mladih na ulici zasenčujejo prijetni skupni trenutki, spanje pod milim Božjim nebom, sveta maša s papežem in prisotnost dveh velikih svetnikov Božjega usmiljenja, Janeza Pavla II. in sv. Favstine Kowalske. Slovenci, ki smo živeli v Nałęczowu, smo imeli privilegij poljubiti in se dotakniti relikvij teh dveh svetnikov. Upam, da bo kaj njihove svetosti ostalo tudi na nas ...

Težko je opisati lepe občutke, ki me prevevajo, ko pomislim na dva čudovita tedna. Najlažje zaprem oči, se nasmehnem in zavzdihnem: »Oh, kako je bilo lepo!!« In se mi v mislih odvijajo vsi prijetni dogodki, ljudje, sestre, pogovori, nasmehi, kapucini, plesi, petje, molitve, papež ... in se ne konča ... in se nadaljuje ... svetovni dan mladih živi v meni in z menoj pušča svetu sled ...

ko posloveli. Še danes pogrešam našo super gostiteljsko družino in umirjene priprave na Krakov.

Tja smo se odpravili v ponedeljek ob nečloveški uri zjutraj. Šest ur na vlaku mi je minilo izredno hitro, saj sem od utrujenosti skoraj vse prespala. V mestu smo imeli spet srečo z nastanitvijo; spali smo v dijaškem domu v samem središču mesta, tako da so bili vsi dogodki zelo blizu. Prvi dan smo spet malo raziskovali mesto, ki je bilo po urejenosti podobno Poznanu, le da je bilo večje in polno mladih z vsega sveta. Srečanja na ulicah so name naredila prav poseben vtis. Vsi smo se pozdravljali, ljudje so bili prijazni in nasmejani. Množica dveh milijonov mladih s podobnim prepričanjem in mišljenjem, polni volje do življenja in veselja ... Res super. V ponedeljek zvečer sem se najprej na gradu udeležila skavtske maše. Nato pa je sledil družaben večer za vse, ki smo bili nastanjeni pri uršulinkah. Vsaka država se je predstavila s pesmijo ali plesom, večer pa smo zaključili z adoracijo. Uradni začetek svetovnega dneva

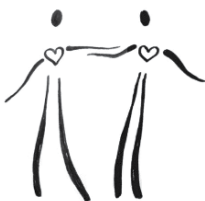
mladih je bil v torek zvečer. V parku Błonia se je prvič zbrala ogromna množica mladih. Tako smo se zbrali še v četrtek na sprejemu papeža in v petek na križevem potu. Ti skupni dogodki so bili zelo lepi; utrip množice in papeževi nagovori. Vsako dopoldne pa smo se srečali še z ostalimi Slovenci na skupnih katehezah, ki jih je vodil škof Jamnik. Tam smo srečali še vse ostale naše romarje, imeli smo priložnost za sveto spoved ... V prostem času smo si ogledovali znamenitosti mesta, obiskali smo dve prav posebni cerkvi: cerkev svetega Janeza Pavla II. in cerkev svete Favstine Kowalske.

Teden smo zaključili z romanjem na Campus Misericordia, kjer smo imeli v nedeljo zaključno mašo. Pot do tja in nazaj je prav gotovo stvar, ki si jo bom dobro zapomnila. Bilo je sončno in vroče, hoditi v množici ljudi je bilo kar malo naporno. Proti koncu poti nas je presenetilo še dolgotrajno čakanje. Vendar se je dalo z dobro voljo vse preživeti. Ob poti so nas spet čakali prijazni domačini, prinašali so nam vodo, hrano, ponudili pros-

USMILJENJE

SDM je bil zame ...

V začetku sem mislila, da bo to samo moj delovni SDM; poskrbeti sem morala namreč za 1000 in eno stvar, biti dosegljiva, na razpolago, ne pozabiti na kar koli. Toda izkušnja je bila precej drugačna. Doživela sem zaupanje, podporo, neverjetno gostoljubnost in odprtost. Hkrati pa neverjetno izkušnjo Božjega usmiljenja, povezanosti v molitvi in pesmi, slavljenju in deljenju globokih osebnih misli. Okrepitev telesa, srca in duše.

tor na vrtu ... Res so bili neverjetno odprti. V parku smo si našli svoj prostor in se udobno namestili. V soboto zvečer smo imeli slavljenje in nočno adoracijo. Prespali smo v parku na tleh. Ta del romanja je bil nepozaben; spanje pod zvezdami, sredi množice, lahko smo opazovali sončni vzhod. V nedeljo je bil praznik – svetovni dan

mladih. Zaznamovala ga je slovesna maša s super papeževim nagovorom in odličnim petjem. S tem smo SDM uradno zaključili. Čakala nas je samo še pot domov. Na poti do nastanitve smo imeli zelo zanimivo vreme; menjavala sta se vročina in dež. Na srečo smo v romarskem paketu dobili pelerine, ki smo jih potrebovali. Seveda je bil ves javni prevoz do kraja poln romarjev. Tako smo porabili skoraj cel dan, da smo prišli v dijaški dom v samostanu sester uršulink, v centru Krakova, k težko pričakovanemu tušu in postelji.

Naslednji dan smo se odpravili domov. Pot mi je minila veliko hitreje kot prvič, saj sem bila tako utrujena, da sem skoraj celo prespala. Mislim, da bo od svetovnega dneva mladih veliko ostalo. Vsekakor nova poznanstva, ljudje, s katerimi sem romala, in tisti, ki smo jih srečali na Poljskem. Spomini na množico, veselje in smeh, zagon do novega življenja. To, da smo videli papeža, vsi njegovi nagovori. Raziskovanje poljskih mest, hoja v soncu in dežju. Moje izkušnje ne morem zaobjeti v en sam stavek. Lahko pa rečem, da je bilo res izjemno in če bi imela možnost, bi romanje z veseljem ponovila. Res smo imeli srečo, da je bilo srečanje tako blizu. In še pravi čas smo izvedeli za naslednje, tako lahko že danes začnemo varčevati denar za v Panamo©. Po prvem SDM-ju, ki sem ga doživela, lahko rečem, da je bilo res svetovno super.

Erika Primc

Ljubezen

SDM je bil zame ...

SDM 2016 je bil res nepozabno, prav posebno doživetje. Na romanje v neznano z neznanimi ljudmi. Z avtobusom do Poznana in naprej z vlakom. Lovljenje zadnjih minut in iskanje pravega tira. Ko že obupaš, da boš prišel pravočasno na vlak. A ti uspe. In začne se res luštno popotovanje. Padajoči nahrbtniki, tarok in spanje. Presenečenje, ko ti domačini z gostiteljske župnije pridejo naproti na postaji vlaka. Spoznavanje Poljakov in vključitev v program »uršulink«. Ko se ti najprej zdi, da je program res zatrpan in se imaš komaj čas srečati z gostitelji in na kratko poklepetati, da ujameš kakšno uro spanca. Ampak vzdušje raste, prijateljske vezi se krepijo in rastejo. Naše srce se širi in sprejema vedno več, več Njega vanj. Počutiš se blagoslovljeno. Vsi pogovori, vsi nasmehi. In vprašanje: »Si pripravljena? Ste pripravljene umreti za Jezusa? Ste pripravljene dati življenje zanj? Kdaj boste bolj, če ne sedaj?« In ja ... bila sem pripravljena. Srečanje in pripravljenost sta se le stopnjevali skupaj s prijatelji in dogodki na samem tednu SDM. Pogled na nepregledno množico z odra, neprecenljivo. Blagoslov sv. očeta, ki se pelje tik ob tebi. Nepozabno doživetje, ki greje srce in dušo še naprej. Božje Usmiljenje.

O SVETOVNEM DNEVU MLADIH 2016 – NA KRATKO

Če bom začela govoriti o samih popolnih presežkih, boste mislili, da se mi je zmešalo. Ne vem, če lahko opišem z besedami, ki so plehke in skrajno nesposobne prikazati vsa čustva in dogajanje v mojem srcu na Poljskem in sedaj.

To so bili dnevi, ko ...

- ... pritečeš na vlak, ki bi moral odpeljati že pred nekaj minutami in se samo še čudiš, kako ti je uspelo,
- ... ko sredi Poljske plešeš, če si le Slovenec, ne glede na to ali si utrujen ali pač plešeš prvič v življenju,
- ... je bila pomoč sočloveku pri 38 °C na žgočem soncu ali v poletni nevihti nekaj najbolj samoumevnega,
- ... ko si bil čisto preveč utrujen, da s svojim ogromnim egom ne bi niti sebi skuhal kave, pa si jo vsaj še osmim z največjim veseljem - dvakrat,
- ... se smejiš, pa še kar smejiš, pa vzklikaš »Natęczów!«,

No, in ko ...

- ... je bilo tako enostavno videti v vseh teh ljudeh okoli mene – Jezusa,
- ... je bilo petje brez vaje še nekajkrat bolj doživeto in s srcem,
- ... sem se čudila veličini množice, ki slavi Njega,
- ... sem resnično klečala,
- ... sem znala jokati in smejati se hkrati,
- ... ko mi je postalo jasno, da usmiljenje ni nikoli, v nobeni situaciji, nemočno,
- ... sem občutila 'zgoščeno globino Ljubezni'.

Verjemite, da Svetovni dan mladih odmeva in pušča en ogromen vrvež v moji glavi. Aja, pa tudi večernice molim po ta novem. ☺

Priča

Tečaj nemškega jezika v Celovcu

Bil je lep julijski dan, ko se nas je osem sester iz Slovenije (s. Simona, s. Mihaela, s. Polona, s. Meta, s. Silva, s. Marjeta, s. Helena) odpeljalo k našim sestram v Celovec. S. Tatjana nas je pričakala že nekaj dni pred tečajem. Pridružili sta se nam še dve dekleti, nečakinja s. Urše (Ana) in nečakinja s. Mete (Klara). Prva dva dneva, v soboto in nedeljo, 23. in 24., sta bila namenjena pripravi na tečaj, skupaj z našo profesorico, s. Simono. Imele smo zelo krateč čas, da pozdravimo naše sestre iz Celovca in, hip-hop, smo že listale po skrbno pripravljene gradivu, ki ga je s. Simona pripravila za nas. Bile smo razdeljene v dve skupini, glede na predhodno znanje nemškega jezika. Še isti prvi dan popoldan smo dobile zanimivo nalogo: potrebno je bilo iti v mesto in napisati 10 imen ulic, 10 imen trgovin, 10 imen vrst sadja, zelenjave, kruha, mesa in ostalih jedi ... Ena od nas je s.

Simono vljudno vprašala takole: »Kaj neda, da bomo to nalogo lahko opravile v času našega celotnega petdnevnega tečaja?« Ja, vse, ki dobro poznamo hitri ritem s. Simone, smo se iz srca nasmejale in nam je bilo jasno, da je to naloga samo za tisto popoldne. Prva skupina, katero smo sestavljale nemško še negovoreče sestre in naši dve dekleti, smo se urno podale na raziskovanje. Takoj po izhodu iz uršulinskega samostana smo si začele zapisovati imena ulic, tako da so nekatere skušale brati, druge pa pisati po nemško ... ha, to je bilo zanimivo slišati med vsemi izbruhi smeha ... Nadaljevale smo z ulicami in prišle do trgovin. Vstopile smo v eno izmed njih. Naletele smo najprej na izložbo zelenjave in sadja ter si skrbno prepisovale naslove. Počutile smo se nekako kot kontrolorke, ki popisujejo, česa v trgovini manjka in bo potrebno naročiti. Šle smo od »stalaže do stalaže«

in zapisovale. Seveda pa tako število sester (4) z dvema dekletoma res ni bilo nekaj običajnega in trgovci so nas, kolikor se je dalo, neopazno spremljali. No, pa smo od zelenjave in sadja prišle tudi do sladice in vrste lepo zloženih čokolad. Vse hkrati smo požrle slino in začele momljati: mmmm ...

Seveda se je kar nekaj ljudi oziralo za nami in smo zato smeje nadaljevale pisanje pri vrstah kruha in mesa. Ena od sester je opazila skladovnico mesa z nemškim podnapisom: »spech«

in na glas zmagoslavno prebrala: »špeh«. Poklicala je še ostale udeleženske, ki so prišle in se z njo zabavale ob tej »iznajdbi« ... Mimo je prišla »zajetna« gospa in si po svoje razlagala, da me tujke ne vemo, kaj je to »spech«, nakar je krepko zgrabila svoj zajeten kos telesa ob trebuhu in nam ga pokazala ter rekla: »špeh« ... Zahvalile smo se ji, a smeha nismo mogle premagati ... Še bi lahko opisovala vse se prigrade, no, pa imam le še nekaj prostora za to

in bom nadaljevala z opisom tečaja še v naslednjih treh dneh, skupaj s prof. Herlinda iz Salzburga (je ravnateljica na naši uršulinski gimnaziji). Njen smeh in sproščenost sta nas takoj osvojila in že smo ponavljale: »Ich heiße Polona Švigelj, Polona ist der Vorname, Švigelj ist der Nachname. Ich komme aus Slowenien. Ich bin in Ljubljana geborn. Ich wohne in Sveti Duh ...«

Tako smo se z vso živahnostjo Herlindinega temperamenta in našo navdušenostjo nad nemškim jezikom z lahkotnostjo prebile tudi skozi glagole, imena ljudi, živali, rastlin, sadja, zelenjave, držav in jezikov ... Tudi sama Herlinda je izrazila, da ji naša navdušenost daje moči in

vedrosti, čeprav je bilo celodnevno učenje dveh različnih skupin zanjo, brez počitka, gotovo naporno ...

Ob koncu tečaja smo ji pripravile kratek program v zahvalo, ki je bil zanimiv in zabaven tudi za sestre v skupnosti. Iz napačno razumljenih besed nemškega jezika, ki smo jih igrale v »kontekstu«, smo naredile veselje prof. Herlindi, Simoni ter avstrijskim sestram s pravilno rabo besed ...

Pa naj ne pozabim še kulturnega udejstvovanja, ko

smo v nedeljo v celovski stolnici poslušale koncert orkestra z zborom Mozartove maše in lepo pripravljeno slovensko igro »Domen« v slovenskem jeziku v Vogrčah, kjer so se vaščani in okoliški prebivalci dve leti pridno učili pravilne slovenščine, v kateri so odlično predstavili prirejen Jurčičev roman. Me pa smo z bučnim aplavzom potrdile njihov trud za vse prebivalce, ki v južni Avstriji ohranjajo ljubezen do prvotnega, slovenskega jezika.

s. Polona Švigelj

Provincialna konferenca 2016

Sveta maša, ki smo jo praznovali skupaj s p. Jean Baptistom iz Senegala in salezijancem Janezom Potočnikom.

Sestre uršulinke smo se 26. in 27. avgusta 2016 zbrale pri Svetem Duhu v Škofiji Loki na provincialni konferenci. Prvi dan je minil v znamenju srečanj, medsebojnih kratkih izmenjav vsakdanjega življenja ter podelitvi mednarodnih izkušenj, kot je bilo življenje s. Snežne na Salomonovih otokih, svetovni dan mladih na Poljskem in učenje nemškega jezika pri naših sestrah v Avstriji. Popoldanski čas smo ta dan namenile predstaviti t. i. provincialnega načrta za leto, ki je pred nami. Drugi dan pa smo sestre imele priložnost prisluhniti poglobljeni temi s. Marie Campatteli o teoloških temeljih redovnega življenja.

Utrip konference ujamete v priloženih fotografijah.

s. Marija Irena Stele

Skupna molitev in podeljevanje.

Utrinki tečaja nemškega jezika.

Utrip Svetovnega dneva mladih.

Zbrane skupaj, in sieme.

Sestri iz skupnosti Avstrija.

Še zadnja usklajevanja pred predstavitvijo.

Poklicani v občestvo.

Drage sestre nadaljujemo!

Podeljevanje apostolskih izkušenj.

Zbrane v Tvojem imenu.

S. Snežna o izkušnji misijona na Salomonovih otokih.

Sproščanje ...

Predavateljica s. Maria Campatteli in prevajalka Nataša Govekar.

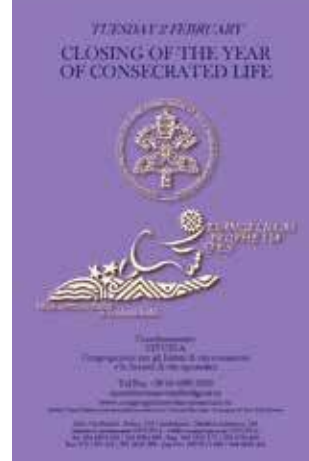
Nagovorila nas je provincialna predstojnica s. Zorica.

S. Mihaela in s. Urša sta vestno vse zapisali.

Sklep leta posvečenega življenja v Rimu

(28. januar – 2. februar 2016)

S s. Judito Mihelčič sva se udeležili srečanja, ki ga je ob sklepu leta posvečenega življenja pripravila Kongregacija za ustanove posvečenega življenja in družbe apostolskega življenja. Zbralo se nas je okoli 4000 z vsega sveta, vseh oblik posvečenega življenja. Spali sva v generalatu, čez dan pa sva se udeleževali predavanj in drugih delov skupnega programa. Srečanje se je končalo s papeževo mašo ob sklepu leta posvečenega življenja.

Vsebinski poudarki, ki smo jih poslušali na predavanjih, se najbolje povzamejo v tretjem pismu kongregacije Kontemplirajte. Spodbude k vračanju k izvirom, k poglobljene- mu osebnemu odnosu z Jezusom Kristusom, ki nas odpira v občestvo s Presveto Trojico in med seboj, k odkrivanju duhovnega življenja kot poti po sledih Lepote ipd. Program je bil sestavljen kot mozaik, ki je odseval celoto redovnega življenja – od skupnih molitev, srečanj (tudi med čakanjem v vrstah, da smo šli skozi pregled pred vstopom v cerkve in dvorane), do študija in duhovnega branja ... Skupaj smo opravili sveto-

letno romanje (midve sva bili pri sv. Pavlu izven obzidja), poslušali smo posebej za to priložnost pripravljen oratorij Po sledih Lepote (Marco Frisina). S papežem Frančiškom smo imeli avdienco ter sklepno mašo, kjer je pokazal svojo pozornost do vseh tistih, ki smo v hladnem februar-skem večeru kljub vstopnicam za v cerkev ostali izven bazilike in bili pri maši na prostem (mnogi na to niso bili pripravljene). Takoj po končani maši je šel ven, nas s kratkim nagovorom pred vrati bazilike sv. Petra potolažil, ker smo ostali zunaj, hkrati pa spodbudil, da gremo z zaupanjem in mirno naprej v vsakdanje življenje.

V trenutku, ko to pišem, je dogajanje v Rimu že daleč, a še vedno mi ostaja živ spomin, da smo bili ogreti od Duha. V hvaležnosti za slovenski prevod pisma Kontemplirajte sedaj takratno doživljanje s prebiranjem spet pozivljam. Spominjam se milostnih romanj skozi sveta vrata, ko je skozi tako preprosto dejanje, kot je s pripravljenim srcem v veri stopiti čez prag vrat, Bog sam stopal v moje srce s svojim darom usmiljenja in tolažbe. Spominjam se srečanj, tudi pogovora v kavarni z enim od delavcev, ki je iskreno povedal, da je življenje v Rimu trdo, zahtevno. Spominjam se, da je bilo treba vsak dan vstati bolj zgodaj, da sva bili z vsakim dnem bolj utrujeni, a na poti domov na vlaku nisva spali, pač pa je vsaka brala svoj izvod Kontemplirajte – srce je gorelo!

Pisanost, včasih tudi velika čudnost redovnih oblek, ki je preplavljala trg sv. Petra v tistih dneh, je dajala misliti na sploh, kakšna je naša vloga, v čem smo znamenje in dar za Cerkev in svet. Bolj ali manj čudni, bolj ali manj sveži – preobraženi z močjo Duha, da predstavljamo od-

sev Božje lepote na delu v svetu. V tem smislu je bilo dobro iti na srečanje, ker so se vprašanja, s katerimi se srečujemo me doma, pokazala za živa v Cerkvi na sploh – kako biti sredi sprememb, ki se dogajajo, pristno na pravem mestu? Ni bilo jasnih in natančnih odgovorov, smer pa nam je bila podarjena – pustiti se voditi Duhu, v obnovljeni veri, da deluje, da preobrazha, da vodi. Ta poživitev je na dolgi rok najbolj vredna.

Naj nam Sv. Duh da sproti prepoznati, kako naj živimo in delujemo!

s. Marjeta Pija Cevc

Skupnost uršulink Rimske unije Santiago

Tako se naša skupnost uradno imenuje od 6. avgusta 2016, ko se je avtonomni samostan uršulink iz Maipú pridružil naši Rimski uniji.

Gotovo vas zanima, kdo smo in kaj počnemo. Naša najstarejša sestra je María de la Nieves, ki je prva uršulinka iz Čila, ki je vstopila v skupnost sicer nemških uršulink. Sledi ji 77-letna s. Angela, Nemka, ki je v svojih zrelih letih kot učiteljica vstopila v samostan v Maipú, je še zelo aktivna in uradna zastopnica naših dveh šol. S. María Isabel je v svojih štiridesetih polna veselja in poučuje religijo ter vodi duhovne vaje za posamezne razrede. Josefina v zgodnjih štiridesetih je kot podravnateljica in profesorica religije močno vključena v delo v šoli. Z navdušenjem vedno išče nove poti. Najmlajša je s. María, ki je na praznik Vnebovzete izpovedala prve zaobljube. Bila je učenka, kasneje profesorica filozofije na naši šoli in je zelo ustvarjalna. Sedaj študira teologijo. Jaz pa se učim kasteljanščino ter pomagam, kjer morem.

Imamo dve šoli, v eni 800 in v drugi 500 učenk v starosti od treh do devetnajst let. Generacije so tako skupaj

kar 16 do 17 let in imajo zelo močan občutek pripadnosti kolegiju. Ker so samo dekleta, je tudi dinamika nekoliko drugačna, kot sem je navajena iz šol v Sloveniji. Sestre smo poleg poučevanja religije predvsem odgovorne za pastoralo: uvajanje v zakramente, duhovne vaje za vse razrede, maše.

Čeprav je družba deklarirano še zelo katoliška, pa je veliko vprašanje zapuščanja Cerkve k drugim cerkvam in v ateizem. S sestrami se precej pogovarjamo o prenosu vere v šolskem okolju in ugotavljamo, da dekleta resnično potrebujejo aktivnosti, ki niso obvezne in omogočajo osebno izkušnjo Boga. Ena takih je bil misijon. 23 deklet in tri sestre smo štiri dneve preživele v župniji približno uro oddaljeni od Santiaga, ki v zadnjem letu nima duhovnika. Za vse je bila to izkušnja skupnega življenja, skupne molitve, predvsem pa obiski domov in kateheze v župniji. Po dve oziroma tri smo šle od vrat do vrat in doživele vse od ignorance do zelo odprtega sprejema ljudi, ki niso bili »več« katoličani. V župnij je precej kapel različnih protestantskih cerkva in ker so oznanjevalci bližje ljudem, gredo k njim. Ljudje so zelo radi pripovedovali svoje izkušnje. Presenetilo me je, s kakšno lahkoto govorijo o Bogu. Zdi se mi, da so te izkušnje še bolj kot zaradi ljudi, ki smo jih obiskali, pomembne za naše učenke. Ko drugim spregovoriš o svoji veri, jo pravzaprav poglobiš. Kako resnično je dejstvo, da smo hkrati učenci in misijonarji.

s. Mateja Koršič

Teološki temelji skupnega življenja

Pozirek
Božje besede

Na letošnji provincialni konferenci nam je sestra Maria Campatelli iz Centra Aletti v Rimu s svojim predavanjem odkrivala teološke temelje skupnega življenja.

Rekla je: » Da bi živeli občestvo, ne začnemo pri skupnosti, ampak začnemo pri tem, kdo je občestvo in kdo je, ki nam daje občestvo in zmožnosti, da ustvarimo skupnost.«

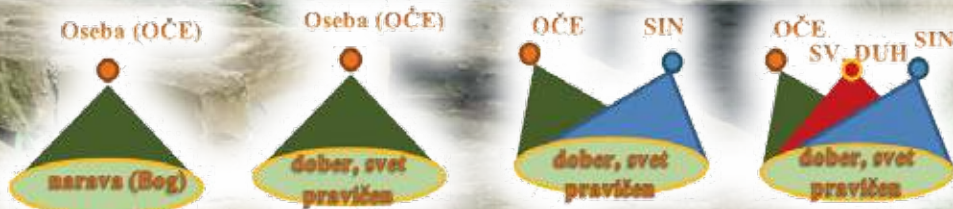
Kdo je, ki nam daje občestvo? Skušala bom na kratko strniti nekaj njenih misli.

Novost veroizpovedi, ki se je izoblikovala v prvih stoletjih krščanstva, je bila vera v Boga OČETA. Že samo ime oče pomeni, da Bog biva v odnosu, ker ima sina. Če je sin, je tudi oče in če je oče, je tudi sin. Bog ni najprej individuuum v biti in potem stopa v odnos, ampak je v svojem bistvu občestvo in biva v odnosu.

Kaj naredi Oče? Namesto da ima vse bitje v sebi in se s tem bitjem poistoveti, vse daruje svojemu Sinu. To pomeni, da Oče tisto, kar ima, poseduje na tak način, da je tisto, kar je njegovo, tudi Sinovo. Če rečemo, da je Oče dober, svet, pravičen, to ni nekaj, kar pripada samo Očetu, kajti tudi Sin je dober, svet in pravičen. Lahko rečemo, da je Oče podaril naravo tudi Sinu (na slikah to resničnost predstavlja spodnja ploskev stožca).

Skrivnost Očetove osebe torej ni v naravi, kajti v naravi se Očetova oseba samo izrazi. Oseba se pokaže iz odnosa, iz občestva. Oseba je torej skrivnost, ki izhaja iz občestva.

Ker je Sin v tem odnosu, iz tega občestva izhaja tudi skrivnost njegove osebe. Vež med Očetom in Sinom je Sveti Duh, ki je življenje Očeta v Sinu. Sveti Duh omogoča življenje enega v drugem.

Tudi nas je Oče ustvaril po svoji, Božji podobi. Ko govorimo o Božji podobi, ne moremo reči, da smo podoba Boga po naravi. Božja narava je Božja, človeška pa je človeška. Ko govorimo o človeku kot Božji podobi, pomeni, da mi živimo Božji NAČIN bivanja in smo tudi usposobljeni, da ga moremo živeti.

Kaj to pomeni? Tako kot se Očetova oseba izrazi v naravi, tako tudi velja, da se mi izrazimo v naši naravi. Lahko rečemo na primer: Zorica je visoka, svetlolasa, inteligentna, rodila se je leta 1973. Toda vse to pripada ravni narave. Če poistovetimo osebo z nekim delčkom narave, kot mi po navadi počnemo, je to nekaj, kar ima Zorica skupno z nekaj milijoni ljudi na tem svetu. Kako pa se pokaže skrivnost njene osebe? Oseba se pokaže iz občestva. Ko skrivnost njene osebe ni poistovetena z nekim delčkom njene narave in ko narava ni posedovana, ampak je dana na skupno, je v odnosu. Zaradi izvirnega greha je v nas veliko stvari, ki niso dane na skupno. Tako se lepimo na stvari v naši naravi in jih posedujemo, da bi z njimi poistovetili sami sebe, ob tem pa ostane zatemnjena skrivnost naše osebe. Jezus nas odrešuje tega. S krstom je umrla v nas ta neresnična oseba in smo na poti k temu, da odkrivamo skrivnost resnične osebe. V polnosti jo bomo odkrile šele na zlatem nebeškem trgu. Tam se bodo zrušile vse ovire in bomo končno sami sebe spoznali takšne, kot smo v Božjih očeh. Zato je v Razodetju zapisano, da nam bo takrat Bog dal bel kamenček, na katerem je napisano naše ime. Oseba je torej več kot, kar je zapisano v naravi ali se v njej izrazi.

Kaj vse to pomeni v praksi, nam je s. Marija predstavila v drugem delu predavanja. Pri tem je na zanimiv način vpletla tudi pomen askeze in žrtve, toda o tem morda kdaj drugič.

Pripravila s. Milena Lipovec

Mučeništvo in občestvo

Samostan Bose (izg. Bóze) stoji v slikoviti italijanski deželi Piemont, ki se na severu stika z Dolino Aoste. Skupnost se je rodila leta 1965, točno na dan, ko so se v Vatikanu zaprla vrata 2. vatikanskega koncila. Tega dne je Enzo Bianchi začel sam živeti meniško življenje, čez tri leta pa so se mu pridružili še trije. Od tu naprej je skupnost počasi rasla, danes pa šteje okrog 80 bratov in sester, ki pripadajo različnim krščanskim Cerkvam in iščejo Boga v pokorščini evangeliju, z zaobljubama celibata in življenja v skupnosti. Skupnost spaja tradicijo vzhodnega in zahodnega meništva, ima svoje pravilo in duhovnega očeta. Preživljajo se s svojim delom: izdajajo knjige, pišejo in tiskajo ikone, obdelujejo zemljo in sprejemajo najrazličnejše skupine in posameznike, ki prihajajo v samoto, da bi obnovili svojo zavezo s Kristusom. Trikrat dnevno pa jih samostanski zvonec povabi k skupni molitvi v cerkev sredi meniškega naselja, kjer prepevajo molitveno bogoslužje, ki je ekumensko oblikovano.

Od 7. do 10. septembra letos je skupnost Bose pripravila 24. mednarodno ekumensko srečanje o pravoslavni duhovnosti, tokrat z naslovom Mučeništvo in občestvo. Že nekaj let me privlači vzhodna duhovnost, njihova liturgija, naši skupni temelji in dejstvo, da smo skupaj z vsemi krščenimi eno samo Kristusovo skrivnostno telo. S to željo sem iskala priložnost za stik z žensko pravoslavno meniško skupnostjo, v kateri bi preživela nekaj dni, vendar me je pot pripeljala še dlje – v Bose. Počasi

sem dojela, da je bilo srečanje neke vrste ekumenizem ali bolje rečeno odprt dialog med predstavniki številnih pravoslavnih Cerkva, tako avtokefalnih kot drugih, celo predkalcedonskih, ki nosijo v srcu živo željo, da bi se najprej med njimi, potem pa med vsemi krščanskimi skupnostmi zares zgodilo spreobrnjenje, ki bi nas od znotraj znova povežalo v eno. Navzoči so bili predstavniki pravoslavja iz Antiohije, Aleksandrije, Carigrada, Moskve, Ukrajine, Gruzije, Srbije, Romunije, Bolgarije, Armenije, Cipra, Albanije, Anglije in Amerike ter iz Koptske in Sirske Cerkve. S strani Katoliške cerkve je bilo navzočih nekaj škofov, redovnikov in redovnic, na koncu pa se nam je pridružil tudi kardinal Koch, ki je spregovoril o skupnem pričevanju kot upanju za edinost.

Srečanje je bilo preplet predavanj, skupne molitve, obedov, osebnih pogovorov. Prav slednji so bili zame najbogatejši, saj sem se spoznala z mnogimi ljudmi, ki jih sicer nikoli ne bi srečala. Tako sem prvič prišla v stik s skupnostjo pravoslavnih menihinj iz Grčije, spoznala sem mater Sebastiani iz Italije in mater Mary iz Škotske, pogovarjala sem se s sirskim menihom Salibo iz Turčije, ki mi je iz lastne izkušnje pripovedoval o preganjanju kristjanov in stalni nevarnosti, v kateri živijo v Siriji in Turčiji, z veleposlanico iz Gruzije smo pri mizi klepetali o pripravah na obisk papeža Frančiška v njihovi državi in še bi lahko naštevala. Vsi smo občutili, kako so se naša srca odprla za srečanje, kako globoko smo bili med se-

boj vsi bratje in sestre v Kristusu, ne glede na delitve, ki smo jih v zgodovini določili mi ljudje, še posebej se je to čutilo pri skupni molitvi in bogoslužju.

Predavatelji so nam podrobno predstavili nekatere manj poznane mučence, ki so v različnih obdobjih in v različnih Cerkvah dali življenje za Kristusa ter podajali teološko razlago mučeništva in občestva danes. Prega-njanje kristjanov je v sedanjih razmerah navzoče skoraj po vsem svetu, še posebej pa v zadnjih letih občutimo sovraštvo s strani nekaterih radikaliziranih muslimanskih skupin in posameznikov, ki si smrt kristjana, ki je zanje nevernik, štejejo v veliko čast, zaradi katere oni sami dosežejo božjo slavo. Razlike, ki smo jih kristjani ustvarili med nami, naših preganjalcev ne zanimajo. Ni pomembno, ali si pripadnik ruske ali grške ali romunske pravoslavne Cerkve, ni pomembno, ali si katoličan ali evangeličan – zedinja nas Kristus, zato smo vsi kristjani in kot eno telo smo preganjani. Velika želja in prošnja, ki je na srečanju vedno znova privrela na dan, je bila, da bi zmogli tudi mi mučence današnjega časa prepoznati kot naše skupne mučence, ne glede na to kateri Cerkvi so pripadali. Oni so naši skupni pričevalci, ki so zdaj vsi skupaj pri Bogu in so presegli naše zemeljske delitve na to ali ono Cerkev. Bo tudi potujoča Cerkev zmogla preseči človeške predsodke in sprejeti, da nas kri naših bratov in sester resnično znova združuje v eno?

s. Božena Kutnar

Sestre smo praznovala letos kar dvakrat. Večne zaobljube sta izpovedali s. Diana in s. Mojca. Hvaležne smo skupaj poživile pripadnost Kristusu, našemu Edinemu Gospodu. S. Diana jih je izpovedala v župniji Kranj Primskovo, 12. junija; s. Mojca pa v Mariboru, župniji Sv. Križ, 15. avgusta.

Večne zaobljube s. Diane Novak in s. Mojce Cafute

Lahko svoje živeto posvečeno življenje Bogu opišeš z odlomkom, stavkom iz Svetega pisma?

s. Diana: Vaše življenje je s Kristusom skrito v Bogu (prim. Kol 3,3).

s. Mojca: To je odlomek angelovega oznanjenja Mariji. V svojem Bogu posvečenem življenju doživljam, kako pomembno je dati prostor Bogu. Dati mu prostor, da On stori, kot želi. Dati mu prostor, ko čutim strah, ko se mi

zdi nekaj nemogoče, ko se počutim nemočno. Dati mu prostor in umreti svoji želji, svoji ideji, svoji potrebi. Izročiti mu vse to, da prejmem pravo Življenje. Marija je dala ves prostor Bogu, dala je ves prostor Svetemu Duhu. Rekla je: »Glej, Gospodova služabnica sem, zgodi se mi po tvoji besedi.« Ko je to storila, je spočela Njega, ki je najlepši, in ga rodila. Rodila je Jezusa in ne sebe. Postala je žena in mati.

Kaj te zares osrečuje in spravlja v svetlo razpoloženje, ko se odvijajo dnevi vsakdana?

s. Mojca: Besede TVOJA STVARITEV SEM. To je tudi moje geslo.

Njegova sem, Njemu pripadam. Zaželena sem in ljubljena. Varna sem v Njegovih rokah. Samo On me lahko uresniči.

s. Diana: Sprehod in preprost klepet s kakšno sestro; skupno delo in ustvarjanje; poslušanje, ustvarjanje ali poustvarjanje glasbe.

Se spomniš s svojega dne, ko si izrekla večni da, kakšnega trenutka, ki te je posebej osrečil?

s. Diana: Ko sem pred obredom obiskala svojo sestro v porodnišnici, ki je dva dni pred tem rodila dekllico.

s. Mojca: Posebej me je osrečil trenutek, ko sem klečala pred oltarjem, kjer sem zaslišala klic v redovno življenje, klic biti vsa Njegova. To je bil trenutek, ko sem izpovedala zaobljube za vedno. V sebi sem začutila globok mir in srečo. Zdaj sem vsa Njegova za vedno. V sebi sem začutila hvaležnost za klic in za ta trenutek popolne izročitve Njemu, ki ga ljubim. Dotaknila se me je ta povezanost med klicem in popolno izročitvijo.

Jezus ... Smo njegove neveste. Kako si vedela, da si odgovorila na Jezusovo povabilo?

s. Diana: Ko sem prepoznala, da me Jezus res kliče, sem vedela, da odgovarjam Njegovemu vabilu. To se je zgodilo nepričakovano, ob vstopu v domačo cerkev. Zamudila sem začetek in je že bilo izpostavljeno Najsvetejše. Nič dramatičnega ni bilo, samo mir in gotovost, da je klic resničen.

Zelo opazim prstan na tvoji roki po tem dogodku, kakšen je pomen tega znamenja?

s. Diana: Krog predstavlja večnost, polnost, dve barvi pa Božje in člo-

veško, ki se združuje v eno. Prstan me spominja na to, da je moj Ženin hkrati Bog in človek in da tudi jaz po krstu živim v Njem. Kakor prstan objame prst, tudi mene Jezus objema – vse moje življenje in vse, kar sem.

s. Mojca: Ko pogledam prstan, me spomni na to, da sem Jezusova. Njegova sem. Njemu pripadam. Želim ga ljubiti in živeti Zanj. Zavezanost, neločljivost z Jezusom. Obenem pa me spomni tudi na Jezusovo ljubezen in zvestobo.

Se spomniš kakšnega stavka iz obrednika zaobljub, ki ti daje gotovost: ja, hočem biti vsa tvoja, Gospod.

s. Mojca: »Hočem težiti za pravim uboštvom duha, po katerem bom s srcem, prostim vsake navezanosti, postavila svoje imetje, svojo ljubezen in svoje veselje v Boga samega.«

s. Diana: On, ki te kliče, je zvest in bo to izpolnil. Litanije vseh svetnikov.

Kaj ti je danes v izziv?

s. Diana: Živeti polnost odnosa z Jezusom v vsakem trenutku, vsakem drugem odnosu, v vsaki situaciji in okoliščini mojega življenja.

s. Mojca: Danes mi je največji izziv odpovedati se svojemu življenju.

Jezus pravi: »Nobeden izmed vas, ki se ne odpove vsemu, kar ima, ne more biti moj učenec« (Lk 14,33).

Odpoveš se lahko samo, če se zavešaš, da imaš nekaj več, kot je to. In me, ki smo izbrale Jezusa, vemo, da je to On, On, ki nam daje večno življenje.

Nam lahko poveš, kaj se je zate spremenilo, sedaj, ko si sestra z večnimi zaobljubami?

s. Mojca: Bolj skupaj sva z Jezusom, bolj eno.

Bolj mu izročam vse pri sv. maši, da pride v Kristusovo telo. Tako sva bolj združena v vsem.

s. Diana: Vse in nič. ☺

Zapisala: s. Andreja Perc

Iz noviciata

Mednarodni noviciat v Rimu vstopa v peto leto svojega obstoja. Trenutno je v noviciatu sedem novink iz štirih provinc.

Zaznamovan je z mnogimi prihodi in odhodi. Čeprav se zdi, da je dve leti, kolikor traja formacija v noviciatu, dolgo obdobje, se vendar čas hitro obrne, novinke izpovedo zaobljube, se vrnejo v svoje province in nove prihajajo.

Letos se je odprl še tretji mednarodni angleško govoreči noviciat v Rimu, kar daje veliko pestrost in bogastvo našim skupnim srečanjem. V tej jeseni smo se skupaj poglobljale v liturgijo in druga drugi predstavile naše karizme.

Trenutno se poglobljamo v dokument Vita Fraterna, ki nam je v veliko spodbudo in navdih za graditev naše skupnosti. Sestavni del našega življenja so tudi razne »delovne akcije«, ki nas povezujejo. Tako smo prepleskale vrtno uto in jo uredile, pripravile sivkine mošnjičke za god M. Cecilije, presajale rože, zlikale in uredile noviciaško cerkveno perilo, vkuhale ajar ... Imamo živo izkušnjo, da se kontemplacija in akcija medsebojno poživljata.

Z vami delimo tudi nekaj receptov za zmag, ki so preizkušeni in uspejo tudi začetnikom:

Potrebuješ:

- dober cilj
- veliko potrpežljivosti
- nekaj težav
- ščepec poguma in zaupanja
- kos nasveta in podpore
- neomejeno količino Božje milosti in pomoči

Ko boš izbral dober cilj, bodi prepričan, da se bo tvoj boj začel. Najprej uporabi potrpežljivost, dodaj pogum in zaupanje, da nisi sam v tem boju. Ko temperatura boja narašča, kliči h Gospodu za pomoč, ki jo potrebuješ. Pritožuj se, če pomaga, in zaupaj še bolj. Ponavljaj postopek tako dolgo, kot je potrebno. Bodi pozoren in odprt – Bog lahko odgovori po nasvetu ali podpora ljudi. Končno, naj Gospod doda k tvoji mešanici svojo neomejeno milost. Bodi gotov, da je zmaga že na tvoji strani!

s. Monika

Sestavine:

- zaupanje
- vztrajnost
- odprtost
- molitev
- odkritosrčnost

Priprava:

Na začetku postavi zaupanje v Gospoda. Poleg zmešaj pogovore z Gospodom o svojih problemih s prošnjami za pomoč, dodaj potrpežljivost, zvestobo in prošnje. Pomembno je, da ne prenehaš. Na koncu daj vse problem v Božje roke in ostani pri tem, ne beži v stran. Bodi to, kar si, bodi odkritosrčen. Uporabljal vsak dan, dokler ne dosežeš zmage.

s. Rita

Naredi testo s pogumom, humorjem in molitvijo. Razmerje je odvisno od tega, kaj imaš. Čakaj, da testo vzhaja – včasih vzame precej časa. Oblikuj po izbiri (srce, sonce, roža) in dodaj, kar naredi maso boljšo: ponižnost, veselje, delitev, mir, slavljenje ... daj v pečico in čakaj, da je pripravljeno.

s. Aude

V posodo z nerjavečim zaupanjem vmešaj probleme, dvome, razočaranje, jezo (po svoji izbiri lahko dodaš strahove, frustracije, vprašanja, bolečine, nevero ...). Mešaj, da postane gosta masa in po kapljicah molitve dolivaj vero, upanje in predanost. Ko masa dobi okus po velikonočni skrivnosti, jo položi v model notranje svobode in položi v ogenj Božje ljubezni. Ko se na vrhu začne kristalizirati veselje, hvaležnost in odrešitev, jo lahko še obliješ z velikodušnostjo. Če želiš bolj sočno in rahlo mešanico, nadrobi vanjo pogum, Božjo besedo, evharistijo, tišino ...

s. Anka Kogelnik

Dve naši sestri

V preteklih 7 mesecih je Gospod poklical k sebi v večni dom dve sestri iz skupnosti Avstrija, 28. 12. 2015 popoldan s. Felicitas Wagner, in 16. 8. 2016 s. Fidelis Schwarz.

S. Felicitas je bila rojena v Oberösterreich. Poučevala je ročna dela v naših šolah v Salzburgu, na Dunaju in v Celovcu. Otroci so jo imeli zelo radi. Imela je velik dar in smisel za umetnost. Z veseljem je skrbela za arhiv in za restavriranje starih knjig in slik.

S. Fidelis je bila doma v Salzburgu. Več let je v Linzu in Salzburgu delala v dijaškem domu, kjer je bila odgovorna za jedilnico. Skrbela je za otroke kot mati in z ljubeznijo je bila ob njih, ko so bili bolni. Znana je bila kot sestra z radostnim srcem, lepim glasom pri petju in darom za dekoriranje. V njenem življenju jo je posebej osrečil obisk sv. papeža Janeza Pavla II. v Salzburgu.

Obe naši dragi sestri sta živeli trpljenje zadnjih let v Salzburgu z veliko potrpežljivostjo. S hvaležnostjo za njuni življenji, ki se sedaj nadaljujeta v večni domovini, polni sreče pri Gospodu, lahko rečemo skupaj Bogu hvala – ker vekomaj traja Gospodova dobrot!

V krogu sester in domačih ter prijateljev, ki pridejo v našo cerkev, sva s. Andrea in s. Raphaela praznovali jubilej svojih zaobljub. Praznovali smo 9. 8. 2016. S. Andrea je praznovala 70 let, jaz pa 60 let. Prisotni sta bili tudi s. Marina in s. Zorica.

Bil je praznik veselja in hvaležnosti za poklicanost v „hoditi“ za Jezusom.

Hvaležni sva za Božje spremljanje v teh mnogih letih, ko je šlo vedno „gor in dol“.

„S tabo grem, po vseh mojih poteh, s tabo izrečem vsak dan moj DA ...“

s. Raphaela Bizjak

Naša sestra Leopoldina je praznovala 60 let zaobljub. Zaobljube je obnovila med sveto mašo, maševal je g. Dragan Adam. Praznovanju sta se pridružili tudi dve nečakinji s. Leopoldine.

»V redovnem življenju mi je najlepše ljubiti Jezusa. Prosim ga, da me varuje vsega hudega in da me

utrudi in ljubezni in v upanju v njegovo dobroto. Za redovni poklic sem se odločila po božji milosti, ki me je nagovarjala. Najrajši se spominjam trdne odločitve in vsak dan znova želim Jezusu podariti svoje življenje.«

12. novembra 2016 je s. Leopoldina Podgornik odšla k svojemu Gospodu. Pogreb je bil 18. novembra 2016 na pokopališču na ljubljanskih Žalah.

s. Leopoldina Podgornik

*Poklical si me
po imenu*

**Jezus,
moje
vse**

Vsak profesni dan, ali je 5 ali 50 let, je spomin na to, da je Bog že od vekomaj gledal z ljubeznijo name in mi je skozi njegovega edinorojenega Sina Jezusa Kristusa rekel: „Hodi za menoj.“

Jezusova molitev: „Naj bodo vsi eno“ (Jn 17,21) me spremlja v teh mnogih letih, v različnih kulturah, jeziki, religijah in deželah do sedaj.

Z Jezusom, ki slavi Očeta, sem vstopila v leto jubileja, v "leto Gospodove milosti" (Iz 61,2), da bi z Njim slavila Očeta ter se mu zahvaljevala za dar posvečenega življenja.

In prav tako je bilo 6. 8., dan molitve, veselja ter edinosti med nami, ki smo se zbrali – različnih religij, kultur, jezikov in kulinarčnih posebnosti.

To je bil tudi spomin na moj prvi „Ja“, ki ga moram obnoviti vsak dan, v zaupanju, da ON je, ki me v svoji veliki ljubezni „zadaj in spredaj obdaja“ (Ps 139,5).

s. Henryka Imach

V meni je odmevala pesem "Kje sta srečala se prvič, / Jezus, Tvoj pogled in moj? ... / Tam, kjer luč samotna, mila / TABERNAKELJ je zlatila" (m. Elizabeta K.). Ta me spremlja vse leto. Spominja me na dragocene trenutke globokih osebnih srečanj z Jezusom. Jezus v Evharistiji pri sv. daritvi in v tihih trenutkih pred tabernakljem je od otroških let oblikoval svojo "malo cvetko" in bil z menoj v vsakdanjem osebnem in apostolskem življenju ter v skupnosti sester.

Svojo popolno podaritev Gospodu z redovnimi zaobljubami sem po Božji previdnosti

kot delavska, rudarska hči mogla izpovedati na praznik sv. Jožefa delavca, 1. maja 1966. Hvaležna sem predstojnicama s. Zorici Blagotinšek in s. Boženi Kutnar ter sestram naše skupnosti in od drugod, sestram in bratom ter nečakom z družinami za lepo praznovanje, ki so ga 2. maja popoldne pripravili, najprej v naši uršulinski cerkvi Svete Trojice in zatem v dvorani. Za sv. mašo in prisotnost pri slovesnosti sem posebej hvaležna upok. nadškofu Alojzu Uranu, p. Jožetu Robleku in g. župniku Adamu Draganu, s katerimi sem bila v življenju močno apostolsko in duhovno povezana.

Poleg te slovesnosti so bili v letu praznovanja zlatega jubileja zame najbolj dragoceni trenutki notranje molitve in združenja z Gospodom v Evharistiji, zlasti v času duhovnih vaj in tudi v vsakodnevnem življenju.

Kot pravi Sv. pismo: "V ognju se zlato preizkuša" (Sir 2,5), sem čutila, kako me Gospod v ognju Božje ljubezni ne samo preizkuša, ampak hkrati vabi, da kot hči sv. Angele poglobljam njeno karizmo dvojne in edine ljubezni *kot nevesta Božjega Sina*.

s. Karmen Ocepek

Zbrali: s. Grete Traussnig in s. Andreja Perc

Dih "duha": navdušena ustanovitev družbe svete Uršule

Odlomek iz predavanja Gianpietra Belottija o sv. Angeli, ki je bil z nami 15. oktobra 2016. Gianpietro je zgodovinar, doma iz Brescie v Italiji in velik sin sv. Angele. Predavanje je bilo za sestre uršulinke in žene, prijateljice sv. Angele.

Odlomek, ki sledi je iz drugega dela predavanja, ko nam je spregovoril o karizmi. V prvem delu je orisal zgodovinska dejstva o življenju sv. Angele. Izbrali smo odlomek, ki govori o zaročništvu in materinstvu, ki sta zelo blizu vsaki uršulinki.

Ostalo nam je še "zaročništvo", temeljni vidik Pravila, ki označuje naravo Družbe. Vzvišen pomen zaročništva s Kristusom v Mericijevi je tudi to, kar po mojem mnenju pomaga pojasniti paradoks, s katerim smo začeli: Pravilo Družbe postane karizmatični vir uršulinskega redovnega življenja. Preden nadaljujemo, bi rad poudaril, kako je bilo Angelino Pravilo eno redkih pravil, ki jih je sestavila ženska – skupaj s pravili Klare Asiške, Brigite Švedske in Terezije Avilske. V primerjavi z drugimi pravili se zdi, da Angelino pravilo ni imelo dosti opraviti z omejitvami iz moškega in cerkvenega sveta. Pravilo Družbe sv. Uršule je institucionalni kodeks verske izkušnje in misli Angele Merici. V kolikor gre za izraz v jasni in linearni obliki, je pravzaprav izjemno zapleten, tako da ga lahko opredelimo kot pravo teologijo.

Družba sv. Uršule se predstavi pravzaprav s svojo askezo, ki ima eshatološko vrednost, značilna za deviško posvečenje brez kanoničnih zaobljub. V sv. Angeli in njenem krogu je globoko zavedanje evangeljskega naboja predlagane oblike popolnosti, tako podobna tisti iz prvih krščanskih skupnosti, v kateri prenovi duha z mistično poroko ustreza regeneracija življenja, živetega v svetu.

Celotni prvi del uvoda k Pravilu se nagiba k temu, da bi opredelil in povzdignil lastno individualno pot popolnosti Družbe svete Uršule. Proces je *majevtičen*, zaradi katerega se vabi, da bi odkrili in spoznali lepoto, veličino edinstvenega prejetega daru, ki uršulinke povzdigne v *novo in osupljivo dostojanstvo*, ker so bile *izbrane za prave in nedotaknjene neveste Božjega Sina*.

Ta novi položaj posvečenih je preobrnil družbeno hierarhijo ženskih usod do te mere, da si osebe, ki imajo primat v svetu – vladarice, kraljice, grofice ipd. – želijo biti vsaj dekle (služabnice) novih Kristusovih nevest. Gre za »revolucionarno« pot, ki po padcu preobrača tudi hierarhijo stvarstva, v kolikor zvestoba novemu stanju Kristusovih nevest že v tem zemeljskem življenju daje vnaprej okušati nebeško življenje. *Angeli večnega življenja bodo namreč z nami toliko, kolikor bomo deležne angelskega življenja*. Med ustanoviteljicami verskih družin ima morda Angela najvišjo vizija zaročniškega odnosa s Kristusom.

Drugi del uvoda je poziv k budnosti, k zvestobi obljubi, k preudarnosti in previdnosti, ker je nova pot, ki kliče uršulinke v prenovljeno evangeljsko življenje neposredno v svetu, zelo tvegana.

S svojo običajno iskrenostjo Angela ne skriva, kako težka je zvestoba temu spreobračanju (ker naše meso in čutnost nista mrtva). Da bi to bolj jasno ponazorila, uporabi učinkovito metaforo iz sveta kmetijstva: *proti nam se bodo oborožili voda, zrak in zemlja z vsem peklom*. Toda nagrada je zelo visoka, namreč da *bomo v nebesih kraljice*, ko bomo prehodile *to tako kratko življenje ... vsaka naša bolečina in žalost se bo spremenila v veselje in radost, in zdelo se nam bo, da so se sicer trnove in skalnate steze za nas odele v cvetje in so tlakovane z najdragocenejšim zlatom*.

V novi Družbi, ki je prišla *iz nebes*, lahko v moči *Svete-ga Duha* vsaka posvečena ženska posveti svoje življenje tudi v družbi, pri delu, v ljubezni, v vzgoji in izobraževanju in v neskončnih oblikah, v katerih deluje ženski genij. To s seboj implicitno prinese dodelitev dostojanstva vsakemu »stanu« ali položaju ženske in to v svetu, ki je sumljivo gledal na samske ženske izven enega od dveh stanov, ki sta bila družbeno priznana, namreč poroka ali

meništvo. V tem svetu je bila namreč ves čas prisotna nevarnost napačnega razumevanja lastne časti s posledično izgubo svojega ugleda in ugleda družine.

Gre za »neaktualen« predlog izven zgodovinskega časa, ki se je pripravljala, tako da so mu nasprotovali kmalu po Angelini smrti, ko z grajo ni bilo prizaneseno niti liku ustanoviteljice sestri Angeli, ki je spodbudila številne device k obljubi devištva, ne da bi se ukvarjala z skrbjo, da jih pušča sredi nevarnosti sveta, kar je primerljivo sv. Benediktu, sv. Klari, sv. Frančišku. »Celo nasprotno, želela je postaviti device v svet, nezaslišana stvar od očetov dalje.«

Jasno se vidi, kako je Mericijeva namenoma zaročniško združenje s Kristusom in prostovoljno ohranjanje deviškega stanja te ženske umestila izven tradicionalnih sistemov in jim povrnila neposredno zaščito lastne časti, kjer jo družba želi zaščititi z možem ali družino ali monastičnimi zidovi. Seveda nad njimi bedi Družba s svojimi hierarhično-materinskimi

strukturami, vendar ne moremo iti mimo globoke osvojenosti takšne drže v dobi, v kateri so se prostori svobode za žensko zapirali tudi zaradi družbenih sprememb.

To vzvišeno dožemanje zaročništva, ki poživlja, preoblikuje in dvigne žensko bitje, ne bi moglo biti neprivlačno v nastajajočih ustanovah sester uršulink, ki so imele neposreden dostop do te specifične mericianske duhovnosti po zaslugi izdaje *Pravil, Nasvetov in Oporoke* sv. Angele leta 1582, kar je omogočilo širjenje te pedagoške ljubezni, ki tako zelo označuje uršulinsko pot.

Prihajamo do naslednjega značilnega vidika učenja sv. Angele: **materinstvo**. Lahko rečemo, da je malo svetnic imelo karizmo materinstva kot sv. Angela. Druge so lahko večje kot ona kot mistikinje ali kot ustanoviteljice redovnih družin, druge so pustile globok pečat v zgodovini, vendar v nobeni drugi ženski ne najdemo tako izrazite karizme materinstva.

Pravilu, Nasvetom in Oporoki zaupa svojo človeško in duhovno dediščino. Preko *Nasvetov* in *Oporoke* želi priti v stik z vsemi tistimi, ki bodo skozi stoletja postale njene hčere. Njim želi posredovati svojega duha, da bi jih naredila deležne svojega poslanstva ali bolje, da bi se združila z njimi v moči poslanstva, ki ga je prejela od Boga. V *Oporoki* uršulinkam vseh časov zapušča svoje ga istega duha.

Preko teh spisov lahko vstopimo v osebni odnos z njo. Ne štejejo kreposti, prva stvar, ki je pomembna, je ta, da se vsaka njena hči zaveda ljubezni svoje matere, da ve, kako razmišlja, skrbi za vsako, vsaki sledi na njeni poti. Vsaka se mora zavedati, da je sedaj v nebesih bolj navzoča kot prej in njena ljubezen bolj učinkovita.

»Vedite namreč, da sem sedaj [po smrti] bolj živa kot takrat, ko sem bila v tem življenju, in bolj vidim ter poznam ...«

Prvo volilo sv. Angele je, naj njene hčere čutijo njeno ljubečo navzočnost, prepoznajo njeno učinkovito prisotnost, naj jo živijo, kot jo živi ona, v odnosu z njo. Te hčerke so se učile, kako ljubiti Gospoda, ko je ona še živela, in se bodo še učile iz tega odnosa ljubezni, ki ga bodo živele z njo. To je najpomembnejši nauk spisov sv. Angele: primate žive ljubezni.

Toda kaj je namen te ljubezni? Gre za poučevanje, pripravlanje na zaročniško ljubezen z Božjim Sinom! Angela jih pripravlja, spremlja in uči, kako se ljubi, jih vodi h Gospodu.

Od začetka do konca je vedno ljubezen tista, ki prevladuje: ljubezen kot odnos in občestvo. Na začetku gre za resnično, živo navzočnost Matere, na koncu bo predvsem živa prisotnost Kristusa. Mati jih bo tako spremljala k Ženinu. Sv. Angela želi preko poučevanja, vodstva in ljubezni pripraviti na neopisljivo združenje z Jezusom Kristusom. Čeprav ni izraženo, smo sredi prave mistične teologije. Na koncu posvečenega življenja je zaročniška združitev s Kristusom: kontemplativni ideal.

Ona je porok poti: »Ostanite podložne glavnim materam, ki vam jih zapuščam na svojem mestu ... Zakaj če boste njim pokorne, boste meni pokorne, če boste meni pokorne, boste pokorne Jezusu Kristusu, ki me je v svoji neizmerni dobroti izbral, da sem, živa in mrtva, mati tako plemenite Družbe.«

In uršulinke bodo predajale naprej nauk matere, tako da ga bodo privzele v svoje sestrsko obzorje.

Na koncu lahko sklenemo ta govor s pritrditvijo, da začetek ni bil paradoks, ampak druga pot iste ljubezni, iste karizme, ki se je učlovečila v tistem, ki »gre iz sveta, da bi se posvetil ženinu in se nato vrnil k delu v svetu, k poučevanju, dobroti in k drugim neskončnim načinom rodovitnega ženskega materinstva.

„Schulverein

Um das Jahr 1990 – also im vorigen Jahrhundert – waren wir Schwestern in Österreich gemeinsam mit den Direktorinnen und Direktoren unserer Schulen mitten in einem Prozess, der sich „Schatzsuche“ nannte. Das Ziel war, unsere Zukunft – und da besonders die Zukunft unserer Schulen – zu gestalten. Die Überlegungen reichten vom Schließen der Schulen, zu Übergabe an andere Orden oder an den Staat, bis zur Weiterführung – dann aber mit einer Verantwortung gegenüber der Tradition, der Gegenwart und der Zukunft. Nach langen und intensiven Vorbereitungen wurde im Jahr 2000 der „Schulverein St. Ursula in Österreich“ gegründet, der alle drei Standorte umfasst. Der Provinzrat war gleichzeitig der Vorstand, das Ziel war und ist es, die christlichen Werte und den Geist der hl. Angela in unseren pädagogischen Einrichtungen so lang als möglich zu bewahren und weiterzuführen. Es wurde aber vom Anfang an an eine Übergabe gedacht. So wurden die Schwestern im Vorstand nach und nach von Laien abgelöst. Nur die Obfrau bleibt eine Ursuline, da sie bei Entscheidungen das letzte Wort hat.

Und so gibt es uns heute: ein Kindergarten in Klagenfurt, zwei Volksschulen und zwei Mittelschulen in Klagenfurt und Wien, zwei Gymnasien in Salzburg und Wien und an allen Standorten die Möglichkeit der Nachmittagsbetreuung. So gehen bei uns täglich 2100 Mädchen und Burschen von 3 bis 18 Jahren und 270 Pädagoginnen und Pädagogen aus und ein. Natürlich muss das alles auch finanziell verwaltet werden. So hat jeder Standort einen Betriebswirtschaftlichen Leiter oder Leiterin (BWL), die auch die Verantwortung über alle anderen

St. Ursula in Österreich“

(ERLEBT UND GESEHEN DURCH DIE AUGEN DER DERZEITIGEN OBFRAU SR. MARINA, OSU)

Mitarbeiterinnen und Mitarbeiter tragen, zum Beispiel in der Küche (bei uns wird im Haus täglich frisch gekocht), an der Pforte, in der Reinigung, für technische Arbeiten, und so weiter.

Als Obfrau ist es also meine Aufgabe, die alles zu überblicken, kontrollieren, und vieles zu organisieren, damit wir das Erbe unserer Schwestern im Geist der hl. Angela weiterführen können, mit den Worten der hl. Angela gesagt: „So ermuntert ..., das begonnene Werk mutig fortzuführen!“ (Letztes Gedenkwort) Hier nur ein paar Beispiele:

Monatliche Besprechung mit den Bereichsleitern (Pädagogik und Finanz) an jedem Standort

Sitzungen mit dem Vorstand zur Situation und Zukunft

Zweimal im Jahr eine Weiterbildung für zwei Tage mit den Bereichsleitern, eine mit dem Schwerpunkt der Pädagogischen Arbeit (heuer haben wir diese in *Sveti Duh* gehabt) und eine für persönliche spirituelle Einkehr

Weiterbildung der jungen Pädagoginnen und Pädagogen im Geist der hl. Angela. Diese findet an drei Wochenenden statt, jeweils in einem anderen Haus.

1. Teil in Klagenfurt: „Die hl. Angela und unsere Anfänge“ (Fotos)
2. Teil in Salzburg: „Die Ursulinen der Römischen Union“
3. Teil in Wien: „Die Freunde der hl. Angela – heute“

Es ist wichtig, dass die jungen Mitarbeiterinnen und Mitarbeiter spüren, wo sie sind und was sie mittragen, wenn sie bei uns tätig sind. Diese Treffen sind sehr wichtig und es freut mich immer wieder, dass dadurch auch Freundschaften über die Städtegrenzen hinweg entstehen.

Anstrengend sind oft die vielen Sitzungen der Privatschulen in Österreich, da unsere Standorte in drei verschiedenen Diözesen sind. Die Termine überschneiden sich oft, da muss ich halt das Wichtigere wählen.

Zu den schwierigen Teilen meiner Aufgabe zählen oft die Gespräche mit manchen Eltern, die Wünsche äußern, die ich nicht erfüllen kann. Interessant sind Gespräche mit Familien, die nicht christlich sind. Wenn sie ihr Kind zu uns geben wollen, müssen sie dazu ja einen Grund haben. So kommt es auch, dass wir neben katholischen, evangelischen und orthodoxen Kindern auch moslem-

Življenje novo se

sche, jüdische, buddhistische und immer mehr Kinder ohne religiöses Bekenntnis bei uns haben.

Schön ist es, wenn ich ganze Schulklassen durch das Kloster führen darf, wenn wir miteinander ins Gespräch kommen. Die Fragen der Kleinen sind genauso interessant wie die der Großen. Sie spüren, dass sie bei uns ernst genommen werden.

Auch die Anwesenheit bei den verschiedenen Schulveranstaltungen, besonders bei Schulmessen und Feiern, ist ein Teil meiner Aufgabe. Das ist meistens sehr schön, aber auch anstrengend. Es gibt für mich auch immer wieder wunderbare Begegnungen mit ehemaligen Schülerinnen und Schülern, die gerne zurückkommen, weil sie gespürt haben, dass wir es gut mit ihnen meinen.

So hoffe ich, dass wir weiterhin in unseren Werken im Sinne der hl. Angela für das Reich Gottes wirken dürfen.

Sr. Marina Zittera

Pod okriljem uršulinske skupnosti v Mariboru deluje 8 skupin za ženske. Najstarejša skupina se je začela zbirati pred 9 leti, najmlajša pa oktobra letos. Skupine so si nadele pomenljiva imena: Odsev, ker želijo biti v tem svetu odsev Boga; druge želijo biti v tem svetu majhne Lučke; Sončnice – ker bi se rade, kot sončnice, neprestano obračale za velikim Soncem; četrta skupina, ki se zbira na Gregorčičevi 20, nosi pomenljivo ime Živa voda. Vse štiri skupine vodi s. Štefka, pri Živi vodi pa je sovoditeljica tudi Martina Pocajt. Članice prve skupine hočejo prejeto deliti naprej. Po vsakoletnem usposabljanju in pripravi programa sta Irma Ornik in Marija Bošak prevzeli vodenje skupine Harfe v Lenartu v Slovenskih Goricah, Valerija Vogrinec – Potočnik, Marija Bigec – Miložič in Nina Zamolo na Hajdini, katehistinji Sabina Zupan in Katja Pečovnik pa skupino Srce v Olimju. Od oktobra novo skupino v naši skupnosti vodi s. Meta Potočnik. Več bodo o skupinah povedale same udeležene.

Kako potekajo vaša

srečanja? (Irena Munda)

Srečanja so enkrat na mesec in potekajo okrog dve uri.

Ob samem prihodu začutiš toplino, prijazne nasmehe, objeme tvoje skupine in zavedanje, kako človek potrebuje varno zavetje, ušesa, ki so pripravljena poslušati in slišati. Po uvodnem pozdravu gremo v kapelico, kjer Boga v pesmi slavimo, preberemo

odlomek iz Svetega pisma, povemo, če želimo, kaj nas je nagovorilo, kaj nas je vznemirilo, zaznamo, kaj hoče stavek, mogoče sama beseda povedati meni. Kaj Sveti Duh želi zame? Izročimo svoje skrbi in težave Bogu. Običajno sestra Štefka pove še kakšno misel, kaj aktualnega, kaj v razmislek. S pesmijo zaključimo prvi sklop. Nadaljujemo v manjših skupinah, kjer si podelimo razmišlja-

budi – skupine za ženske v Mariboru

nja minulega meseca. Če katero kaj posebej teži, če je pri katerem vprašanju v dvomih, ga ne razume itd. Sledi podajanje nove teme, kjer sestra Štefka lepo razloži bistvo, kako se kaj razume, kaj je pomembno, človeško gledanje in gledanje Boga. Vsem položi veliko v razmislek in pojavijo se vprašanja, ki jih na koncu postavimo, skušamo pojasniti, razložiti. Na koncu zmolimo v kakšen namen in začuti se skupni duh, enost v vsem. Ženske si imamo še dosti za povedati, kar naredimo pri kratkem klepetu ob pecivu in čaju. In tako prehitro mine naše mesečno druženje, ki se za nekatere prelevi kar v pravo pomoč in prijateljstvo.

Kaj te v njih najbolj nagovarja? (Irena Munda)

Ženska skupina je zame en velik Božji dar, za kar sem neskončno hvaležna in vem, da nas večina misli tako. Nagovori te lahko že samo en mili pogled sestre. Če prav razumeš apostole, kako so delovali med sabo, kako so prestajali težke in dobre čase, se včasih lahko počutiš enako. Tudi me včasih jočemo, včasih se smejemo. Vse modrosti, ki jih prejmemo od sestre Štefke, so neprecenljive. Lahko sam tuhtaš določene stvari ter porabiš dosti

časa. Ampak če ti nekdo razloži, ki je svoje življenje dal Jezusu zaradi vere, ko vidiš gorečnost, sijoče oči, kaj bi potreboval še več? Srce se takoj ogreje. Včasih te lahko nagovori že samo kakšno vprašanje, ki je zastavljeno. Kje je tvoja vera? Ja, mnogo stvari te lahko nagovori, če le vidiš in slišiš. Zgodbe žensk, njihova vera, kako dobro je včasih slišati stvari, da lahko sam pri sebi prečistiš, odložiš, predaš, lažje zadahaš. Se zavedaš, kako pomemben je osebni pogovor z Bogom kot resničnim očetom, ki ti želi vse dobro in te nežno nagovarja, ne boj se! Vedno sem s tabo! Mislim, da je skozi čas, tudi lepo vidno kako postajamo bolj srčne, pristne, kako nas Sveti Duh preoblikuje. Če pogledam sebe pred leti in zdaj, sem lahko resnično iskreno hvaležna in vesela. Ravno tako za vse molitve, ki so namenjene nam kot skupini in vsaki posebej. Ja, molitve delajo čudeže. Bogu Hvala, za vse nas.

Kaj ti je na srečanjih najbolj dragoceno? (Andreja Podjavoršek)

Srečanj za žene pri sestri Štefki se udeležujem peto leto. Ne bi se mogla opredeliti, kaj na srečanju mi je najbolj dragoceno, lahko rečem, da mi je dragoceno samo mesečno srečanje. Včasih prihitim na srečanje utrujena od dnevnih obveznosti in se pri molitvi v kapeli odpočijem kakor v materinem naročju. Spet drugič mi pri podeljevanju žena, da kaj misliti in lahko kaj dobrega uporabim v vsakdanjiku naše družine. Vodenje in teme, ki nam jih skrbno pripravlja

sestra Štefka, me počasi vodijo »na globoko«.

Kaj ti srečanja dajejo za tvoje življenje? (Andreja Podjavoršek)

Lahko rečem, da se je v teh štirih letih ob različnih drobnih vzpodbudah spremenilo moje duhovno življenje. Že zaradi tem, ki jih obravnavamo, bolj pogosto in redno prebiram Sveto pismo. V moji molitvi se je spremenilo to, da je več molitve na dan in da molim bolj zbrano in predano. Sveto mašo doživljam dosti bolj osebno in grem kdaj k maši tudi med tenom, vendar si želim še več. Novost, ki traja že skoraj dve leti, je, da vsako jutro skupaj z možem moliva Magnificat. To vsekakor vpliva na naše družinsko življenje. Zdi se mi,

da sem v sebi dosti bolj umirjena in poskušam v miru reševati težave. Bogu sem neizmerno hvaležna, da je v naše mesto pripeljal sestro Štefko, ki pripravlja in vodi naša srečanja. Žene in možje potrebujemo konkretne vzpodbude, da lahko poglobimo svojo vero.

Kako doživljaš srečanja za ženske? (Sabina Popovič)

Vsako leto sem raje v tišini. Iščem jo na pobočjih Pohorja, v stolnici, včasih sem pogumna in jo iščem na glavni mestni ulici. Tišino. Bog mi je namenil sestro Štefko in skupino za žene, da mi pokažejo, povedo, podarijo z menoj, da je glavna tista tišina, ki je v meni. Bog nam je podaril tišino kot vir glavne svobode in osebnega bogastva. V nas je, le tako glasno kričimo po vsem drugem, da jo preslišimo, poteptamo, spregledamo. Da smo pogumni v svojem verovanju, moramo biti notranje svobodni. Bog nas nagovarja preko ljudi. Na pot nam postavi posameznike, ki nas utrjujejo v veri, in nekatere, ki nas preizkušajo v naši veri. Vsakega nam nameni z določenim poslanstvom, vse pa le zato, da bi se poboljšali in utrdili v veri in notranji svobodi. Skupina za žene je Božje orodje, sestra Štefka je glasnik in ena drugi smo spodbuda ali preizkušnja v veri. Ne le osebni veri, tihi, skriti molitvi v stiski, ampak javni mirni zahvali za vero. Skupina za žene je svetilnik, ki je vedno na vidnem mestu. Vsak trenutek v življenju čutim milost te povezane skupine. Povezane preko

molitve. Vzgledi vlečejo in to velja tudi pri molitvi, sprejemanju Boga v življenje in iskanju notranje svobode. Sestra Štefka je tista lučka v svetilniku, ki z Božjo milostjo vedno močnejše utripa, bolj ko se izgubljaš v morskem nevihti vsakdanjega življenja.

Kaj mi pomeni skupina? (Marija Bošak)

Skupina mi pomeni vez z enakomislečimi ženami, ki v duhovni smeri želimo nekaj narediti zase, posledično tudi za svoje bližnje. Rekla bi tudi, da so mi srečanja kot en kažipot skozi življenje. Čas, ki ga imamo od meseca do meseca, je ravno prav, da predelamo gradivo, se ozremo vase, globlje vstopimo v odnos z Gospodom in zahrepenimo po novem sre-

čanju. Tu bi z veseljem citirala sv. Angelo v zadnjem nasvetu: »Bodite složne, združene, vse enega srca in ene volje. Bodite povezane druga z drugo z vezjo ljubezni, cenite se med seboj, pomagajte si, prenašajte se v Jezusu Kristusu ...« Ob teh besedah sv. Angele lahko rečem, da se v skupini dejansko tako počutim.

Kako ti srečanja pomagajo za tvojo človeško in duhovno rast? (Marinka Černetič)

Skupino za ženske obiskujem že četrto leto in mirno lahko rečem, da se je zaradi nje spremenilo moje življenje. Jeseni 2013 sem naletela na zloženko z vabilom, ki me je tako pritegnilo, da sem osupnila in takoj rekla: To je to! Tedaj sem bila ravno v obdobju po zaključeni tretji porodniški, ob treh majhnih otrocih sem se dobro vrnila v službo in se skušala vpeljati v vsakdanjo rutino. Iz meseca v mesec sem ugotavljala, kako izgubljena sem, kako zelo mi manjka prava orientacija, čemu se posvetiti, kaj (če kaj) opustiti, kako uspešno usklajevati vse zahteve in pri tem ne imeti občutka, da zame ostaja bore malo oz. nič. Bila sem v položaju, ko sem čutila, da na vseh koncih (služba, dom, otroci) bolj ali manj le dajem, zase pa težko dobim dovolj oz. tisto, kar bi me umirilo, potešilo, napolnilo ... Nisem se mogla sprijazniti z novodobno idejo, da čas zase sodobna ženska „išče“ na kavčih s prijateljicami, v dvoranah za fitnes ali aerobiko, v nakupovalnih pohodih ali zbiranju dragih predmetov ... Ob misli na vse to sem ostajala prazna, nepomirjena, v meni se ni mogel naseliti mir, kaj šele da bi si s tem, kot se rado reče, napolnila baterije, da bi se z radostjo razdajala v svojem okolju. Vse to in več pa sem začela postopoma prejemati, ko sem se redno udeleževala mesečnih srečanj. Molitev, zbranost, gradiva, osebno delo doma tekom meseca, poslušanje

pričevanj soudeleženk, prisluškovanja svoji notranjosti, prepoznavanje vzgibov ... Moje življenje se je začelo urejati, vse je začelo prihajati na pravo mesto, dobivala sem občutek, da grem v pravo smer, da ob duhovni in osebni rasti v skupini lažje vidim bistvene stvari. Najbolj pomembno pa je, da sem ob skupini in močni spodbudi tem, ki jih obdelujemo, poglobila svojo vero, se zavedela šibkosti na tem področju, prečistila odnos z Bogom in ga lažje začela postavljati na prvo in pravo mesto. Zdaj sem mnogo bolj iskala njegov ljubeči pogled, njegovo Besedo, se ozirala po tem, kaj mi On želi sporočiti za moje življenje. Po vsakem srečanju sem imela občutek, da sem si lahko odrezala velik kos duhovnega kruha in se z njim zares nasitila. Takšna pa sem postajala drugačna: umirjena, zadovoljna s sabo in svojim položajem, bolj odprta za bližnje in druge, pripravljena resnično ljubiti in se razdajati ter sprejemati Njegovo voljo. Spremembo so občutili tudi moji bližnji in drugi. Ob obiskovanju srečanj pa sem po „lekcijah“ počasi prihajala tudi do odgovorov, ki sem jih iskala, zlasti o identiteti in vlogi ženske v današnjem svetu. Poznala sem dva modela, od katerih mi nobeden ni mogel ponuditi zadovoljivega odgovora, da bi po njem lahko tudi živela. Prvi je žensko preveč omejeval na domače okolje in ji odrekal pomembno mesto, drugi pa v imenu svobode in izbire lahko vodi v neobrzdano zasledovanje kariernih ciljev, ki se ne smejo

ozirati na žensko naravo rojevanja in negovanja življenja ter poklicanost k zakonu in družini. Nič od tega ni bilo tisto, po čemer bi se lahko ravnala. Iskala sem nekaj tretjega, a sama nisem dobro vedela, kaj bi to bilo. Ta odgovor so mi v vsej polnosti ponujala (in še vedno) srečanja skupine za ženske. Zdaj vem, da je prava drža in tudi pravo veselje biti ženska, ki se v polnosti zaveda svojega dostojanstva, ki svojo identiteto gradi skladno s svojo naravo in ne v nasprotju z njo. Ki potrditev sebe išče v tem, kar je Bog zanjo namenil in želi, da se v tem v polnosti najde, razvije in živi. Sama čutim svojo izpolnjenost ravno v tem, da se veselim biti hči, da sem z radostjo mati in da sem z vso ljubeznijo žena. Čudež

(v resnici pa Božja zamisel) je to, da bolj ko postajam v polnosti vse to, bolj ko se zares sprejemem in razvijem kot ženska, bolj postajam odprta za moža, otroke, druge v okolju. Spreminjam se sama, spreminja se okolje in vsi tako čedalje bolj postajamo odsev Božje zamisli.

Kako ti srečanja pomagajo rasti v medsebojnih odnosih? (Martina Muršak - Pocajt)

Prva stvar, ki sem jo opazila glede odnosa do drugih, ko sem začela obiskovati skupino za žene, je bila ta, da sem začela druge sprejemati brez predsodkov. Nehala sem ocenjevati sočloveka na prvi pogled in počasi sem se naučila sebi dati čas in možnost, da ga spoznam. Spoz-

nam skozi resnico, da je vsak od nas ljubljeni Božji otrok. Ko sem začela to zavestno živeti v odnosih do svojih bližnjih, v krogu svoje družine, so se stvari začele postavljati na svoje mesto. To poskušam vnesti tudi v vsakodnevna srečevanja z ljudmi. Spoznala sem, kako velik dar mi je dal Bog, ker sem ženska, žena. Dal mi je vso milino in lepoto in sem Njegov odsev na tem svetu. To je nekaj, kar poskušam vnesti v odnose predvsem z ženskami, ki jih srečujem. Prevečkrat ravno žene ranimo druga drugo, čeprav sem spoznala, da je ženska duša vedno enaka, ne glede na starostne razlike ali izobrazbo. In tega bi se morale zavedati med seboj. In ravno nam ženskam je Bog vsadil tisto zavest ljubezni, ki se daje. To ljubezni je potrebno preliti v odnose. Zato sem hvaležna vsem ženam iz moje skupine, da mi pomagajo rasti in ustvarjati odnose v zavesti, da smo ljubljene Božje hčere.

Kaj mi pomeni, da sem sovoditeljica skupine? (Marija Bošak)

Vodenje oz. sovodenje skupine se mi zdi odgovorno in obenem blagoslovljeno opravilo. Osebnostno veliko več prejmem, kot dam. Hvala Gospodu za vse darove, s katerimi nas je obdaril in opogumil, da zmoremo dati naprej.

Zastonj ste prejeli, zastonj dajajte (Mt 10,8).

Zakaj si postala animatorka (sovoditeljica) v skupini za žene? (Martina Muršak - Pocajt)

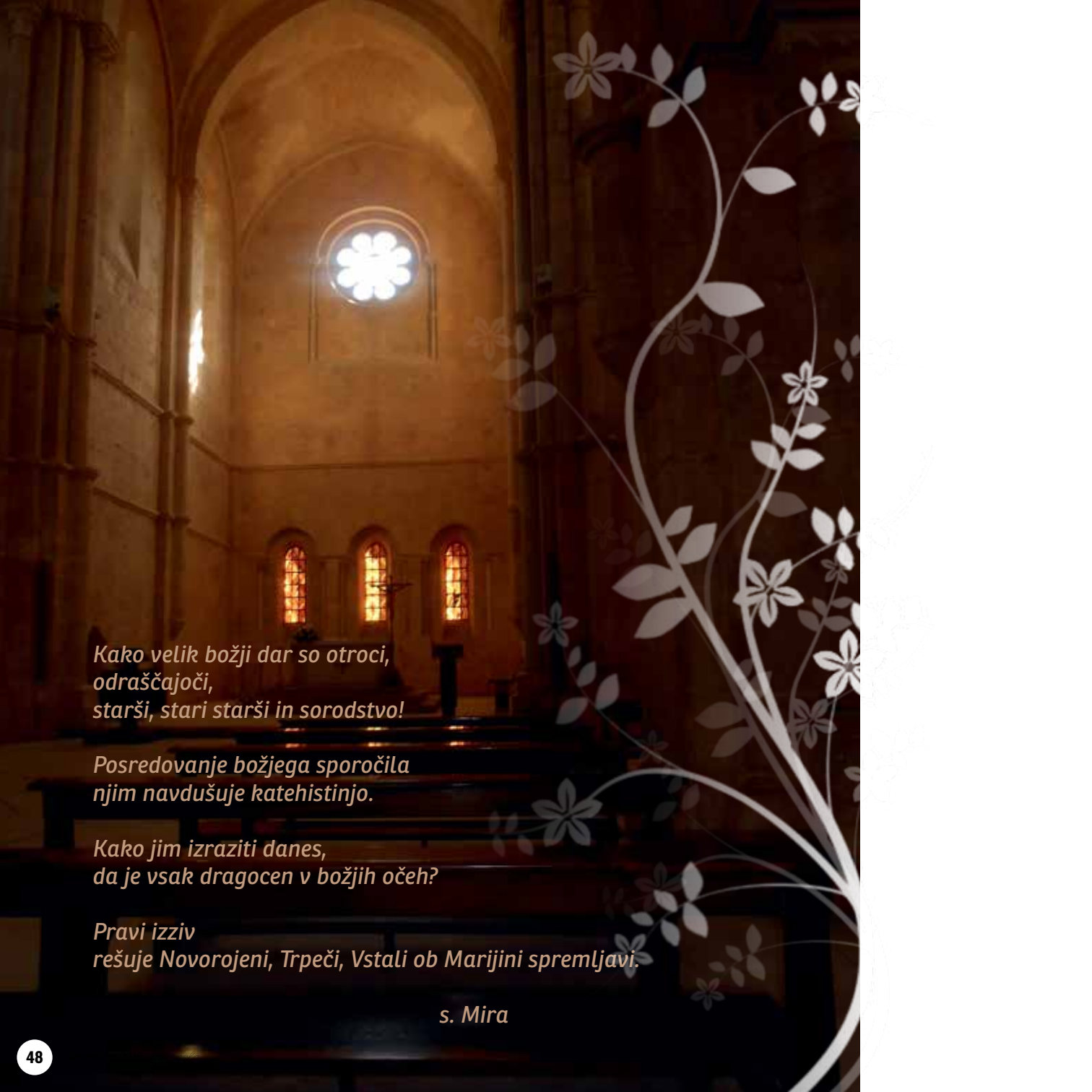
Ko sem začela s pomočjo skupine drugače gledati na določene stvari, skozi žensktvene oči in ko sem ugotovila, da smo si ženske v svojem bistvu enake, podobne in hrepenenja v nas ista, sem morala nekaj narediti. Začela sem opazovati ženske okoli sebe, ki jih srečujem v službi, doma, med prijatelji in ko sem začela govoriti o skupini za žene, sem začutila žejo v teh ženah. Žejo po Bogu, po tem, da so slišane v svoji žensktvenosti. In tega, kar sem sama že prehodila in kar sem nosila v sebi, nisem mogla zadržati več zase in sem morala dati dalje.

Moram priznati, da je to dejanje ali dajanje meni prineslo še veliko več kot takrat, ko sem bila samo »pasivni« član svoje skupine.

Ker žal smo žene v današnji družbi izgubljene in smo izgubile predvsem stik same s sabo. Rada bi, da bi se čim več žensk zopet zavedlo svoje veličine, svoje notranje lepote, ki je odsev samega Boga in neverjetnih darov, ki jih je položil v nas. Da smo nosilke in posredovalke življenja in ga moremo varovati samo s svojo neizmerno ljubeznijo, ki jo je Bog položil v nas. Smo najlepši Božji dar svetu.

Pripravila: s. Štefka Klemen

The background image shows the interior of a church. A large, arched rose window is centered in the upper part of the frame, casting a bright light. Below it, three smaller, arched windows are visible, each containing a stained-glass design. The architecture features high, vaulted ceilings and stone walls. In the foreground, the dark wooden pews of the church are visible, receding into the distance. A decorative white floral and vine graphic is overlaid on the right side of the image, extending from the bottom towards the top.

*Kako velik božji dar so otroci,
odraščajóči,
starši, stari starši in sorodstvo!*

*Posredovanje božjega sporočila
njim navdušuje katehistinjo.*

*Kako jim izraziti danes,
da je vsak dragocen v božjih očeh?*

*Pravi izziv
rešuje Novorojeni, Trpeči, Vstali ob Marijini spremljavi.*

s. Mira

Glas iz Peruja

Misijoni

*Drage sestre,
draga uršulinska družina,*

v mesecu misijonov vas obiskujem z veliko željo v srcu, da bi vas po vrsticah pobožal tudi ves moj 'cariño' (prisrčno-topla-rada-vas-imam-naklonjenost); rada bi, da bi te besede približale vašemu srcu tako moje sestre kot tudi naše ljudi. Me dela SREČno, če se SREČAte.

Po vrnitvi iz probacije sem se preselila v skupnost Sveta Uršula in sprejela nove izzive. Največji med njimi je prav gotovo živeti dve skrajnosti, katerim pripadam: svet bogatih v San Isidru in svet revnih na misijonu v Pačakúteku. In vendar, kljub trgajočim napetostim med obema svetovoma čutim v globini sladek mir – pokorščina ni samo velika luč, je tudi mir in notranja moč.

Se nasmiham, ko vam to pišem: Le kako naj opišem vse to bogastvo, ki polni moje dneve? Skupnost se je ta teden povečala: z nami je s. Dalva iz Brazilije (za tri mesece), s. Barbara s Poljske (za 8 mesecev), vrnila se je s. Antonieta (skrbela eno leto za svojo ostarelo mamo), dostikrat sta z nami prostovoljki iz Nemčije in Francije. Si predstavljate mednarodno pestrost? Vstop Maipuja v

Rimsko unijo – če se spomnite, so štiri naše sestre 'zrasle gor' prav v Maipuju – in prihod s. Mateje v Čile je razširil naše srce dol na jug.

Na šoli sem odgovorna za maše, ki jih darujemo vsako jutro. Od malih princesk starih tri leta, ki razvijajo globoko teologijo ob materialih Dobrega pastirja, osnovnošolk, ki pojejo s takim navdušenjem, da ti gre na jok, do srednješolskih najstnic v kratkih uniformah, ki na začetku zavijajo z očmi, a se po obhajilu kleče izgubijo v

tišino Navzočnosti. Dopoldne mine med pošiljanjem naročil našim dobaviteljem, vodenjem računov, pripravljanjem dokumentov, vajami z učitelji in telebankingom. Kosilo imamo ob 12 h, obdane z vrvežem 1000 učenk. Po kosilu sem bolj z ekipo iz avditorija, kjer sprejemamo glasbenike s celega sveta na večernih koncertih klasične glasbe.

V soboto po kosilu gremo v Pačakútek. Ob 15 h pripeljemo po neasfaltiranih poteh pred državno šolo, kjer nas že čakajo otroci za katehezo. Večer je poln učenja kitare, angleščine in reševanja družinskih konfliktov. Večernice so dostikrat preglašene z bučno glasbo pri sosedih, z jeznimi glasovi, s petjem pijančkov na ulici. V takih trenutkih vas posedem v našo malo, roza kapelico: s slepo vero se obesim na vašo zvestobo in vaše žrtvice, ko prosimo za neštete ljudi, situacije, zlo, ki ga srečujemo na misijonu. Ne znam se vam zadosti zahvaliti za to molitveno in sestrsko zaledje, ki mi pomagata pri služenju in oznanjevanju Besede življenja. BESEDA ŽIVLJENJA. Edino resnično zdravilo, hrana in luč v življenju.

Kličite z nami Milino, da bi vsi ti ljudje, v San Isidru, v Pačakúteku, v Sloveniju in povsod po svetu odprli srce Njemu, ki je naš mir, naš Dom in naša večnost.

Vaša hvaležna s. Andreja Godnič in sestre iz Peruja

Stara sem 24 let, torej le eno manj kot Študentski dom Uršula (ŠDU) in to mi seveda predstavlja zares dolgo časovno obdobje. Zanimivo bi bilo preživeti tu celotno življenje in se razvijati skupaj z njim. Od začetka, ko je bil majhen – 4 študentke jeseni leta 1990, pa do 2015, ko nas je tu 44. Od takrat, ko je nudil sobico z zajtrkom in večerjo, pa do sedaj, ko imamo ponujenih ogromno različnih dogodkov in zelo natančno razdelan sistem pravil, pospravljanja in drugih zadolžitvev. Dokaj težko si predstavljam takratno vzdušje in življenjski ritem stanovalk, zato bom uporabila kar njihove besede, ki so napisane v zborniku z naslovom *V objemu domačnosti*, ki je izšel ob 25-letnici delovanja doma.

1990 ZAČETEK:

Oktobra 1990 smo se prvič srečale štiri punce v samostanu uršulink, dve Primorki in dve Gorenjki.

1992 PROSTORI

Zanimivo je bilo hoditi po dolgih hodnikih, mnogih stopnicah in koro in kar nekaj časa sem potrebovala, da sem osvojila pot do svoje sobe.

1993 ZIMZELENA DEJAVNOST

Tiha hihitanja in neskončne salve smeha do solz ob naj-novejših študentskih ali ljubzenskih prigodah ...

1995 PREDNOST ŠDU

Okolje nas je oblikovalo globlje in močnejše, kot bi nas v kakšni drugi obliki sobivanja.

1997 SKUPNOST

Skupne kave, skupno kuhanje in pomivanje posode, skupna kosila in skupno odhajanje k študentski maši.

1998 VEZI

Prijateljstva, ki so se spletla tam, pa me spremljajo tudi dandanes.

2000 KJE ŽIVIŠ?

Hvaležna sem, da sem smela tudi jaz en košček življenja preživeti – v samostanu.

2001 SPOMINI

Še zdaj velikokrat pomislim na tiste čase. Pripovedujem drugim in svojim otrokom, kje sem živel med študijem.

2003 ALL NIGHT LONG

Če smo se odpravili na žur, se je vedelo, da ostanemo do prve jutranje maše, da ne bi sredi noči budile sester.

2004 SESTRE

A predvsem nasmejani obrazi sester so mi bogatili dni.

2006 ŠTUDIJSKE SMERI

V tem času smo v ŠDU bivale študentke medicine, ekonomije, kemije, prava in pedagogike.

2007 SOBA

Soba je bila res majhna, s starim pohištvo, preprosta, kar se da.

2009 BLIŽNJI VRTEC

Takrat sem se prvič spoznala z Montessori pedagogiko, ki mi je takoj prirasla k srcu.

2010 KAJ SLEDI ŠDU

Zdi se mi kot včeraj, ampak kar naenkrat sva obe diplomirali in sedaj hodiva v službo in življenje je dobilo nov pomen in težo, tudi nove skrbi.

2013 ŽELJA

Tudi sedanjim študentkam želim, da jih bodo na to obdobje, ki ga preživljajo v domu, vezali lepi spomini.

2014 MAŠA

Predizpitne maše so dobra terapija študentkam v stiski.

2015 CIMRE

Spominjam se svojih cimer, naših pogovorov, druženja, sprehodov in vseh lepih doživetij.

2016 SLOVO

Vesela sem za vse dobre osebe, ki sem jih spoznala v tem domu in te vezi ostanejo, četudi za vsako napoči čas, da zapusti ŠDU.

25 let, 254 študentk, še več dogodkov in nešteto vtisov. Slavljenec ŠDU, ki je odgovoren za vse to, si je za 25 let prislužil zabavo. V nedeljo 5. 6. smo se sedanje in bivše študentke in ravnateljice Študentskega doma Uršula (ŠDU) zbrale in praznovale 25-letnico delovanja študentskega doma. Dogodek smo napeto pričakovale kar nekaj časa. Sploh nas sedanje študentke, ki smo sodelovale pri pripravi programa in splošni organizaciji dogodka, je dajala radovednost, kakšna in kako velika bo publika. Izkazalo se je, da zelo raznolika. Kot pričakovano je bil starostni razpon velik in zanimivo je bilo opazovati vse vesele stiske rok in nasmeha, ko so se znanke zagledale po več letih. Tudi me, ki se vidavamo vsak dan, smo poklepetale malo drugače, saj nas take prilož-

nosti usmerijo k malo širšemu razmišljanju o našem trenutnem mestu pod soncem.

Po nagovorih ravnateljice ŠDU s. Urše Doblehar, redovne predstojnice s. Božene Kutnar in predstavnice študentk Eve Camloh nam je nekdanja študentka Andreja Urlaub predstavila časovni trak doma. Začela je z grafom, ki je pokazal precej veliko nihanje števila študentk v posameznem študijskem letu. Zanimivosti o razvoju in spreminjanju okoliščin doma v 25 letih so kar deževale. Težko si je predstavljati, da na mestu tvoje sedanje sobe nekoč ni bilo nič, soba druge udeleženke pa se je spremenila v dvorano, v kateri smo imeli ta dogodek. Poleg tega je vedno zabavno opazovati modne smer-

nice oblačil na slikah izpred več deset let. Zatem smo prisluhnili gostji dogodka, družinski terapevtki Katarini Kompan Erzar, ki je svoj govor navezala na možnosti osebne rasti v študijskem obdobju. Navdušil nas je glasbeni program, del katerega je bil tudi Urška band. Posebej za dogodek so se oblikovale tudi pevske zasedbe, ki so jih sestavljale sestre ter sedanje in bivše študentke.

Sledil je prijeten klepet ob mizah, polnih dobrot. To priložnost smo izkoristile za obujanje spominov, sedanje študentke pa tudi za načrtovanje življenja v domu v naslednjih letih. Vzdušje je delovalo domačno, kot da imamo veliko družinsko srečanje, praznovanje vseh nas, ki smo zaznamovane z življenjem v prijazni skupnosti. Skupnosti, ki nam veliko daje v vsakem primeru; če se trudimo ali pa ne. Hvaležne smo za to priložnost in za to, da nam je omogočeno soustvarjanje dogajanja v ŠDU.

H. S.

Kateheza Dobrega pastirja

Kaj je novega pri Katehezi Dobrega pastirja? Otroci so z veseljem napolnili atrije po vsej Sloveniji. Letos je v Sloveniji 35 atrijev 1. stopnje (3–6 let), 14 atrijev 2. stopnje (6–9 let) in 4 atriji 3. stopnje (9–12 let).

Maja 2016 se je začelo izobraževanje za drugo stopnjo, to je za otroke od 6 do 9 let. Izvaja ga gospa Deborah Presser Velder skupaj s slovenskim timom: s. Darjano Toman, Renato Strmole, Tanjo Kuclar, Majdo Švegl, Heleno Vidmar in s. Mojco Cafuta. Izobražuje se 19 udeležencev.

4. 6. in 3. 9. 2016 je bila konferenca katehetov Kateheze Dobrega pastirja. Na septembrskem srečanju smo se ustavili ob zakramentu sprave. Pogovarjali smo se ob knjigi Zofije Cavaletti Živa liturgija o svoji osebni izkušnji tega zakramenta in o izkušnjah dela v atriju z otroki.

Vsem udeležencem v programih Kateheze Dobrega pastirja želimo obilo Božjega blagoslova.

s. Metka Špindler

Ravnateljica vrtca, Tina Opeka

Avgusta 2016 je ravnateljsko službo v Angelinem vrtcu prevzela vzgojiteljica Tina Opeka. Spoznajmo jo.

Že od leta 2009 sem vključena v vrtec.

Končala sem študij socialnega dela in z njim je potekel tudi študentski status ☺ Potrebno je bilo iti v »pravo« službo. Pošiljala sem prošnje in med mnogimi tudi v Angelin vrtec. Nekega petkovega večera v novembru sem prejela klic s. Zorice, ki me je povabila na razgovor za delo. V vrtcu so imeli več bolniških odsotnosti in so potrebovali dodatno okrepitev. Delo sem z veseljem sprejela. Sprva sem bila zaposlena pogodbeno. V tem času sem delala kot pomočnica vzgojiteljice. Moja zaposlitev je trajala do začetka marca, vendar se ni prekinila za dolgo časa. V avgustu 2010 sem za dva meseca in pol ponovno dobila delo pomočnice vzgojiteljice. Dela v vrtcu od takrat nisem več prekinjala, saj mi je splet okoliščin omogočil, da sem ostala. Menjavala sem le delovna mesta. Bila sem gospodinja (1

leto), pomočnica vzgojiteljic (1 leto), vzgojiteljica (4 leta) in danes ravnateljica. Lahko se pohvalim, da poznam proces dela v vrtcu. ☺

Kdo sem jaz? Vsak dan se peljem iz Cerknice. Pot mi ni naporna. Spoznala sem, da je dobro, da imam službo nekaj kilometrov stran od doma, saj jo le tako lahko pustim za seboj in resnično uživam v čudoviti

naravi Cerkniškega polja. Prihajam iz večje družine. Imam starejšega brata in dva mlajša. Živim v stanovanju s čudovitim pogledom na naš zacoprani hrib Slivnica. Večkrat lahko opazujem, kako ga preletavajo čarovnice (beri jadralni padalci). Sem aktivna skavtinja. Z letošnjim letom sem prevzela vodenje na novo ustanovljene skavtske veje najmlaj-

ših skavtov in skavtinja (bobre in bobrovke). Sodelujem pa tudi z Zavodom Pekarna, ki prireja kulturne in družabne prireditve v naši občini.

Kako si se odločila za delo v vrtcu in sedaj za delo ravnateljice?

Odločitev za delo v vrtcu je prišla bolj iz potrebe po zaposlitvi. V svoji smeri izobrazbe zaposlitve takrat ne bi dobila. Ker pa imam izobrazbo, s katero sem prejela tudi znanje za pedagoško delo, sem se odločila, da poizkusim na tem področju. Pedagogike montessori ob vstopu v to ustanovo nisem poznala, a ko mi jo je s. Zorica približala s podarjeno knjigo (hvala za knjigo) in opazovanji v sobi, sem spoznala, da je to nekaj zame, nekaj, kar bi lahko delala.

Odločitev za ravnateljico ... nikoli nisem skrivala, da imam željo po več. Predvsem željo po svojem vrtcu v okolju, od koder prihajam, saj tam tega še ni. Sem oseba, ki ima rada izzive. Vendar si nikoli nisem predstavljala, da bom to možnost dobila v tej ustanovi. Zelo sem se bala oddati prošnjo, saj sem se spraševala, če sem jaz res tista prava oseba za

V prostem času ... najraje sedem na kolo ali grem peš na bližnji hrib (Slivnica). Na ta način se resnično sprostim in odmislim vsakodnevne skrbi.

Kraj, ki si ga želiš obiskati ...

zelo rada bi šla na Kubo. Privlači me zaradi predstave o času, ki naj bi se tam ustavil, ter o toplem vremenu, živi glasbi na vsakem koraku, čudovitih plažah in domačinih, ki jim je ritem salse prirojen. Mogoče bom lahko enkrat resnično preverila, če je vse to res. ☺

Vrednota, ki jo ceniš ... iskrenost. Menim, da je prav, da si poveemo, da smo iskreni drug z drugim, saj se le tako lahko izboljšamo. Kako naj postanem boljša, drugačna, če pa mi nihče ne pove, da nečesa ne delam prav?

Modrostna oseba ... Ne morem reči, da imam tako osebo. Lahko pa rečem, da se me je dotaknil Albert Einstein s svojim citatom: »Življenje je kot vožnja s kolesom. Da bi ohranil ravnotežje, se moraš premikati.«

Knjiga, ki bi jo priporočila staršem ... Bogdan Žorž – Razvajenost: rak sodobne vzgoje.

to delo. Da sem naredila ta korak, je bila potrebna velika mera spodbude iz bližnjega okolja (prijatelji in najbližji družinski člani) ter nekaterih sodelavk. Še danes se sprašujem, če bom to zmogla. Zavedam se, da potrebujem podporo in pomoč ljudi ter Njega. ☺

Kaj te pri delu z otroki razveseljuje, kaj pa pri delu z odraslimi?

Pri delu z otroki me razveseljuje njihova igrivost in veselje do življenja. Njihova iskriča želja po živeti življenje v najbolj vzvišenem pomenu besede.

Delo z odraslimi je bolj kompleksno. Predvsem se moram na tem področju še veliko naučiti. A sem vsakič znova vesela, ko vidim, da nam lahko že preprosta dejanja oziroma majhne pozornosti, v naših odnosih, polepšajo dan.

s. Nina Ipavec

Da bi imeli življenje (Jn 10,10)

Letošnje leto se bo v spomin Hiše kruha zapisalo kot posebej milostno: liturgični del dvorane je dobil svojo dokončno podobo. Po sedmih letih iskanja je bela stena za oltarjem oživela. S telesnimi očmi gledamo to, kar smo v teh letih zrl v duhu, v veri: k nam, v naše življenje prihaja Kristus in spreminja naše hlebe in ribe – delo, veselje in trpljenje – v dar, ki nasiti nas same in tiste, h katerim smo poslani.

Vse skupaj se je začelo leta 2013, ko sem srečala s. Eliso Galardi, avguštinke iz Italije, in videla fresko, ki jo je izdelala v evharistični kapeli p. Pia v San Giovanni Rotondu: mehke linije, tople barve, močni simboli, prodorni pogledi, ki vabijo v odnos. Misel je počasi zorela in poleti 2015 smo bile uršulinke zedinjene, da povabimo s. Eliso, da naredi poslikavo. Nismo mogle mimo vizije Hiše kruha, namreč, da bi vsi, ki pridejo k nam, imeli življenje v izobilju, tako da smo za izhodišče predlagale dogodek iz Janezovega evangelija o pomnožitvi kruha (Jn 6,1–15).

Čas od prošnje do uresničitve je bil kratek. Prišel je kot dar velike noči, ki ni preoblikoval le stene, ampak se je dotaknil tudi sester in vseh, ki so se v tistem tednu oglasili v Hiši kruha. V srcih se je nekaj zganilo, omehčalo, korak je zastal, beseda je umolknila in pogled se je

srečal z Osebo. V skupnosti je poslikava tkala občestvo med nami in hvaležnost za ta dar.

S. Elisa se je v veliki ponižnosti pod vodstvom p. Marka Rupnika in ob pomoči svojega očeta lotila dela. Najprej je bilo treba na steno prerisati risbo, ki jo je naredila že v ateljeju v Rimu, nato linije prevleči z barvo in nato nanesti nešteto slojev barve, da je na koncu poslikava zažarela v pravih barvah in dobila globino. In vendar tudi to ni dovolj: barve se pravilno vidijo le ob sončni svetlobi – zato povabljeni na ogled poslikave na sončen dan.

s. Irena Mohorič

Kulturno društvo Schellenburg

Kulturno društvo Schellenburg tudi v tem letu nadaljuje s svojim poslanstvom ohranjanja in širjenja sakralne glasbene dediščine, prebujanja čuta za lepoto, ki izhaja iz lepote Stvarnika ter prebujanja ustvarjalnosti na različnih nivojih.

SAKRALNI ABONMA vstopa v šesto sezono. Umetniški vodja Gregor Klančič je v uvodu v letošnjo sezono zapisal:

»Ko smo pred petimi leti začeli z novim koncertnim abonmajem in ga poimenovali Sakralni abonma, smo večkrat slišali pomisleke, da je v Ljubljani koncertov že preveč, dvorane pa so vedno bolj prazne. Kljub temu smo z vztrajnostjo in jasno vizijo uspeli in sedaj vidimo, da so bili ti koncerti še kako dobrodošli in potrebni. Želja, v ta prostor vnesti sakralno glasbo vseh obdobij in slogov in jo skrbno preplesti z duhovno sporočilnostjo cerkvenega leta, se je pokazala kot nekaj, kar je lahko aktualno tudi danes. Zavedanje tradicije in črpanje iz nje lahko prinaša napredek, ki more obstati skozi čas.«

V tej sezoni bodo v uršulinski cerkvi nastopili odlični pevski sestavi in ponudili glasbo od duhovno bogatega gregorijanskega koralu do z večjim izrazom prežete glasbe sodobnih skladateljev. Predstavili se nam bodo vrhunski zbori, od novejšega zbora Dekor, ki ga sestavljajo dolgoletne zborovske pevke in pevci iz vse Slovenije, preko zbora Megaron, ki pod svojim okriljem združuje bivše dijakinje in dijake Škofjiske klasične gimnazije, do uveljavljenega APZ Tone Tomšič. Na solističnem koncertu bosta nastopila tenorist Aco Biščević, ki je svojo pot kalil na salzburškem Mozarteumu, na nedavno obnovljenih Goršičevih orglah pa ga bo spremljal in dopolnjeval Tilen Bajec. Z božičnim programom bo tokrat razveselil dekliški

zbor Aurora. Angleškega skladatelja Benamina Brittna je za delo A Ceremony of Carols navdihnili zbirka pesmi, v katerih se odraža srednjeveški odnos do Boga, sveta in človeka. Po nekaj letih bomo ponovno prisluhnili gregorijanskemu koralu v izvedbi Koralnega zbora Akademije za glasbo pod vodstvom prof. Toneta Potočnika. Z inovativnim pristopom, pod okriljem Pevske šole Musica, Robert Feguš združuje pevce iz vse Slovenije, ki se nam bodo predstavili v februarju. Tudi letos pa bo z orkestrom nastopil zbor Consortium musicum, tokrat s kantato in Magnificatom Johanna Sebastiana Bacha.

DEŠKI ZBOR SCHELLENBURG je tudi letošnje šolsko leto začel že v avgustu z oratorijskim dnevom, v septembru pa so začeli z rednimi vajami ob torkih popoldne v dvorani uršulinskega samostana v Ljubljani. Vodenje zboru je v letošnjem letu prevzela Tereza Podlogar, ki nadomešča s. Boženo Kutnar v njenem letu probacije. Ob godu sv. Cecilije so sodelovali pri sv. maši v uršulinski cerkvi.

Vse dogodke in napovedi koncertov lahko spremljate na naši spletni strani:

*<http://ursulinke.rkc.si/kulturni-center-schellenburg/>
Veseli smo vsakršne podpore, tudi v obliki finančnih darov.
s. Diana Novak*

Austria

Liebe Leserinnen und Leser des Heftes „Angela“

Wir freuen uns sehr, dass dieses schöne Heft jetzt auch einen Beitrag in deutscher Sprache bringen wird. Für diesmal wurde vorgeschlagen, etwas über unsere Provinzkonferenz zu berichten. Aber vielleicht dürfen wir uns am Beginn kurz vorstellen.

Wir sind drei Communities von Österreich, also ein Cluster: Klagenfurt, Salzburg und Wien, die seit 29. September 2015 zur Provinz Slowenien gehören. Wir freuen uns, dass wir jetzt

zu einer großen Schar von jüngeren und jungen Schwestern gehören, mit denen wir zumindest ab und zu Austausch pflegen. Unsere Muttersprache ist Deutsch, was nicht so leicht zu lernen ist, ebenso wenig liegt uns das Slowenische. Es gibt aber einige Schwestern in Klagenfurt, die Slowenisch sprechen. Im kommenden Sommer wird wieder ein Deutschkurs für die slowenischen Schwestern angeboten.

Vom 12. bis 13. August 2016 war die Provinzkonferenz in Klagenfurt, die folgenden Aufbau hatte: Am 1. Tag, dem

12. 8. hat unser Tag mit dem Laudes um 7.40 begonnen und anschließend wurde die Hl. Messe /mit der Bitte um den Heiligen Geist gefeiert. Nach dem gemeinsamen Frühstück ging es um 9.30 an die Arbeit. Sr. Zorica hielt eine geistliche Einführung und dann wurden die Schwestern aus Slowenien, jede einzeln mit Bild, Namen und ihren Tätigkeiten vorgestellt. Das war sehr eindrucksvoll, und wir freuten uns, die eine oder die andere Schwester bereits mit Namen zu kennen. Von 10.00 – 10.30 gab es eine Pause mit einer Jause: Brot, Obst, Gebäck, Trockenfrüchte .... alles von unseren slowenischen Schwestern selbst hergestellt. Es war eine köstliche Erfrischung. Ab 10.30 ging die Vorstellung weiter und war ebenso spannend wie der erste Teil. Nach der Mittagessen war eine Pause angesagt bis um 15.30.

Der Nachmittag war besonders interessant und informativ. Die Föderation deutschsprachiger Ursu-

linen hat aus der bestehenden Diareihe über das Leben der heiligen Angela einen Film zusammengestellt: heilige Angela in Desenzano, Pause mit Jause, dann heilige Angela in Salo und Brescia/ Film. Da ja die meisten von uns diese Orte bereits einmal wenigstens besucht haben, war das Wiedersehen umso interessanter.

Um 17.45 feierten wir die Vesper. Das Abendessen schloss sich an. Der Abend war frei.

2. Tag: 13. August: Laudes und hl. Messe wie am Vortag. Dann gab es eine Reflexion: Was hat mich am ersten Tag berührt? Welche Fragen habe ich? Wie können wir INSIEME im Geist der heiligen Angela in der Provinz leben? Antworten, die uns nicht leicht gefallen sind.

Nach der Pause mit slowenischer Jause (siehe oben) legte Sr. Marina die Objekte und Grundstücke in Klagenfurt dar.

Um 12 Uhr war das Mittagessen und mit

diesem schloss auch die Tagung.

Die Bitte: Komm, Heiliger Geist, zeige und Wege in die Zukunft!

(aus dem Gebet auf dem Weg der Zusammenführung)

wird uns noch lange begleiten!

Izola

Saj veste, da so obiski v naši skupnosti kar vsakodnevna stalnica. Toda ena od oktobrskih sobot je bila v tem oziru še bogatejša, saj smo dopoldne v hiši gostile izolske ministrante, popoldne pa naše sosede.

Z ministranti – no, tudi odlične ministrantke imamo – smo se najprej ustavili v kapeli in si privoščili krepko adoracijo.

Vse po vrsti nas je ganilo, ko zahval kar ni zmanjkalo. Za kaj vse smo lahko hvaležni! Naša obednica je navajena manjšega števila ljudi, a smo se vendarle vsi stisnili vanjo. Kremšnite in palačinke, ki sta jih naredili s. Helena in s. Bogdana, so prostor v hipu napolnile z navdušenjem. Marko, vodja ministrantov, je otvoril čas za vprašanja in v sproščnem

skupnem razmišljanju o poklicanosti, načinu življenja v samostanu in podobnih stvareh, se je čas hitro nagnil k trenutku, ko so začeli prihajati starši. S. Darjana nam je za popotnico v bistvenih potezah predstavila sv. Angelo in vsakemu v roko stisnila podobico z mislijo te neverjetne ženske.

Ko so se vhodna vrata zaprla še za zadnjimi mladimi obiskovalci, so se že odprla garažna. Na tisti strani hiše je bil obljubljen piknik za naše sosede. Tudi z njihovo pomočjo (eni so odlični slaščičarji, drugi mojstri za tehnične zadeve) smo hitro pripravili vse potrebno za preprosto, a slastno

sobotno kosilo. V kratkem času so se z nasmehom nakapljali nekateri od tistih, s katerimi se sicer srečujemo na ulici in med seboj na hitro izmenjamo kakšno besedo. Tokrat je bil čas za »več«. Sprehod po hiši je hitro prebudil marsikakšen spomin, ki je ponudil priložnost, da jih poprosimo, da kaj od tega tudi zapišejo. Popoldne se je izteklo v prijetnem klepetu o življenju, odnosih, načrtih ... – Da, tudi me ga imamo: načrt. V oktobru namreč stopamo v 50. leto prisotnosti uršulink in karizme sv. Angele v Izoli. Ta jubilej želimo praznovati vse leto. Kako, bomo zagotovo sporočile in vas povabile zraven.

Ljubljana

Skupnost v Ljubljani je bila letošnje poletje s svojim raznovrstnim poslanstvom razpršena po mnogih krajih in je doživela kar nekaj sprememb. Za zadnjo nedeljo v avgustu smo se zato odločile, da si za kosilo privoščimo piknik. Nismo šle daleč – kar pod arkade ob igrišču vrtca, da smo bile lahko zares čisto vse – od najmlajših pa do najstarejših v skupnosti, za katere bi bila vožnja drugam zahteven podvig.

S skupnimi močmi smo pripravile kosilo in ob enem odkrile še kak nov dar posameznih sester, ki so svoje sposobnosti dale na razpolago za služenje.

Maribor –

V deželi najstarejše trte na svetu

Kadar sem v letošnjih poletnih dneh komu omenila, da se jeseni selim v mariborsko skupnost, sem skoraj vedno slišala: O, Štajerci so krasni ljudje - gostoljubni, odprti, vedri - tam se boš hitro udomačila. In res je bilo tako. Na mestnih ulicah, pri raznih srečanjih ob župnijski cerkvi, v likovni šoli, ki jo obiskujem, pa tudi v naši skupnosti, kjer se vrstijo različne skupine žena, lahko ob srečevanjih začutim neko domačnost, preprostost in prijaznost tukajšnjih ljudi. Maribor je mesto različnih kulturnih prireditev, je mesto, kjer si lahko hitro poiščeš primeren kraj tudi za počitek ali sprostitev, npr. ob treh ribnikih, ki so samo par minut oddaljeni od naše hiše. Ob Dravi se lahko ustaviš in občuduješ najstarejšo trto na svetu, se sprehodiš ali odpelješ s kolesom do Mariborskega otoka in še naprej ... Vse te in še druge prednosti

mesta, ki sem jih do sedaj že opazila, so za nas pomembne in lepe, a mislim, da je to, kar nas povezuje, bogati, razveseljuje in nam pomaga živeti naše redovno posvečenje, tisto, kar se dogaja znotraj skupnosti. Želim si, da bi bil Jezus naša Trta in rodovitno središče našega življenja, da bi bili vsi naši medsebojni odnosi prežarjeni z Njegovo lučjo in da bi iz tega zavetja skupnosti odhajale obogatene v naš apostolat k otrokom, dijakom, študentom, ženam, ostarelim in vsem

tistim, ki nam jih Gospod pripelje na pot zato, da bi ga v njih prepoznavale in mu velikodušno služile.

Mekinje

12. septembra 2016 je bila na Občini Kamnik podpisana darilna pogodba, v kateri smo sestre uršulinke Občini Kamnik podarile samostan v Mekinjah z zemljiščem znotraj obzidja. S tem smo zaključile dolgo obdobje iskanja, odločanja in reševanja vprašanj glede uršulinskega

samostana v Mekinjah. Za nas, sestre uršulinke v Sloveniji, je bil to zahteven čas. Zavedamo se, da je bilo zadnje leto zahtevno tudi za marsikaterega domačina ali domačinko iz Mekinj.

V darilni pogodbi je zapisano, da se obdarjenec zaveže uporabljati dar na spoštljiv način, tako da se spoštuje zgodovina objekta in njena prejšnja namembnost.

Hvaležne smo za obdobje, ki smo ga preživele v Mekinjah in še naprej molimo za blagoslov v tem kraju in okolici. V župnijah Mekinje in Kamnik poučujeta verouk s. Sabina Vakselj in s. Irena Janež.

Pržan

Oktober smo postavile na našem vrtu lično hišico, da bi vanjo spravljale kolesa, za katera je postala garaža premajhna, vrtno orodje, kosilnico in druge stvari, ki jih nimamo kam shraniti. Ko sedaj občudujemo utico, nas spominja na ermitaž, ki so ga včasih poznali tudi naši samostani in se prebujajo želje, za kaj vse bi jo lahko upora-

bljale. Vsekakor, ko vas bo pot vodila mimo nas, se ne pozabite ustaviti in prepričati o vrednosti te naše pridobitve.

Sveti Duh

Naša nova skupnost, ki je v nastajanju od avgusta 2016 naprej, je odprta za razna srečanja in obiske.

V nedeljo, 16. oktobra popoldne, so nas obiskali romarji iz Zagorja ob Savi. Dva avtobusa romarjev pod vodstvom

njihovega g. župnika Janija Tušaka je najprej poromalo na Brezje, kjer so se pridružili molitveni uri in sv. maši, nazaj grede pa jih je pot vodila k Svetemu Duhu, na obisk naše skupnosti in ogled samostana. K temu načrtu jih je spodbudila navzoč-

nost katehistinje, uršulinke s. Mire Korošec v njihovi župniji, pa tudi to, da je bila njihova župnija že od nekdaj v tesni navezi s sestrami pri Sv. Duhu, tako po poklicih kot po sodelovanju.

Želeli so bolj do blizu spoznati naše življenje in poslanstvo. V skupnosti smo prilagodile dnevni red, tako da smo

bile lahko čimbolj z njimi. Romarji so se ustavili najprej v Hiši kruha, kjer so nas lahko spoznali, pa tudi zgodovino naše navzočnosti v kraju, naš način življenja in dela, pa tudi bogato duhovno vsebino freske Pomnožitev kruha. Razdeljeni v 3 skupine so si ob vodstvu sester ogledali tudi notranjost naših hiš, kar jim je bilo v veliko zadovoljstvo. Ob koncu pa smo se zaustavili pred hišo ob čaju, kavi in pecivu, predvsem pa v zelo prijetnem klepetu, saj je bilo med njimi kar nekaj sorodnikov naših sester, kot tudi znancev in prijateljev. Bilo je prijetno srečanje in ugotovljale smo, da ne le v njihovo, ampak tudi našo medsebojno obogatitev.

Naslednji dan, 17. oktobra, pa smo se v Hiši kruha srečale s skupino ravnateljcev uršulinskih šol in vrtcev iz Avstrije (Celovec, Salzburg, Dunaj), znano po imenu Schulverein. Drug drugemu smo se predstavili in zapeli nekaj slovenskih in avstrijskih pesmi.

Slavi, moja duša Gospoda

Ustvarjalnost

Odpev

s. Božena Kutnar

Two systems of musical notation for a chorus. Each system consists of a vocal line and a piano accompaniment line. The key signature is one sharp (F#) and the time signature is 4/4. The lyrics are: "Sla - vi, sla-vi, sla - vi, sla-vi, sla-vi mo-ja du-ša Go spo - da." The first system shows the vocal line with lyrics and the piano accompaniment. The second system shows the vocal line with lyrics and the piano accompaniment.

Napev za psalm (*benediktinski*)

A musical score for a psalm tune. It consists of a single line of musical notation with a treble clef and a key signature of one sharp (F#). The time signature is 4/4. The notes are: G, C, D, G, G, C, G, D. The notes are written as chords.

Odpev: Slavi, moja duša Gospoda.

Ps 34,2-9

² Slavil bom Gospoda ob vsakem času, njegova hvalnica bo vedno v mojih ustih.

³ Z Gospodom se ponaša moja duša, ponižni naj to slišijo in se veselijo. **Odpev.**

⁴ Povelečujte z menoj Gospoda, njegovo ime vsi skupaj slavimo.

⁵ Iskal sem Gospoda in me je uslišal, vseh mojih strahov me je rešil. **Odpev.**

⁶ Glejte nanj in boste žareli od veselja, vaši obrazi naj ne zardevajo.

Siromak je klical, in Gospod je slišal, iz vseh njegovih stisk ga je rešil. **Odpev.**

⁷ Angel Gospodov postavlja tabor okrog bogaboječih in jih rešuje.

⁸ Okusite in pogledjte, kako je Gospod dober. Blagor možu, ki se zateka k njemu! **Odpev.**

Slikarka s. Nada

Drage bralke in bralci, v tokratni številki naše revije *Angela* ste lahko med fotografijami videli umetniška dela s. Nade Furlan, ki nam jih je razgrnila. Slikanje je izražanje njenega daru za lepo in Božje. Tu si lahko ogledate nekaj njenih del.

Praznični piškoti

- 200 g mletih mandljev
- ščepec soli
- noževa konico mletih klinčkov
- 1 vanilin sladkor
- 2 jajci
- 250 g sladkorja v prahu

Beljake stepemo v trd sneg, postopoma dodamo ostale sestavine. Z žličko polagamo na pekač kupčke in jih pečemo 8 - 10 minut v že prej ogreti pečici na 175°C. Pečene ohladimo in okrasimo s stopljeno temno čokolado ter potresemo z rumovim sladkorjem.

s. Silva Potočnik

Priredba s. Jane Rovtar

Letos je nekaj sester zamenjalo svoje domovnije. Med njimi je bila tudi s. Milena Lipovec. Iz Izole se je preselila v Ljubljano. Njene sestre v Izoli so ji za popotnico pripravile presenečenje. Znani, zimzeleni popevki so priredile besedilo in nastalo je ...

S. Mileni ob odhodu v Ljubljano

Izola, 14. julij 2016

C **Dm** **G**
Ko zaslišim ljubljanski zvon,
G7 **C**
mi razbija srce močno.

Iz Istre grem saj me čaka on,
da uresničim načrt.

Ko pozvanja ljubljanski zvon,
srečna vsa mu hitim v objem.

Najina naj ljubezen bo,
večna kakor ta zvon.

--

C **E7** **Am** **C7 F C** **D7** **G7**
Čez Kongresni trg v klosterski vrt,
C **E7** **Am** **C7**
levo v življenje, desno v veselje,
F **C** **Dm** **G7 C**
tvoj pogled naj bo svetel, Bog čuva te.

C **E7** **Am** **C7 F C** **D7** **G7**
Čez Kongresni trg v klosterski vrt,
C **E7** **Am** **C7**
Včasih po štengah, drugič z dvigalom,
F **C** **Dm** **G7 C**
Jezus bo šel s teboj, ploskaj in poj.

Dm **G7** **C** **Am** **Dm** **G** **C**
La la la la la la.....
Dm **G7** **C** **Am** **Dm** **G** **C**
La la la la la la.....aaaaa ha.

Nasmejmo se

Učenje slovenskega jezika ni mačji kašelj. Poglejmo, kako je šlo naši s. Grete, ki je doma iz Celovca. Eno anekdoto iz njenih začetkov naj še dodamo. P Janez jo je v Rimu pozdravil: »Pozdravljena!« in ona suvereno nazaj njemu: »Pozdravljena!« Danes s. Grete govori zelo dobro slovensko, nemško, angleško in jezik srca za vse ljudi dobre volje. Hvala, s. Greti, ker si delila z nami. Nasmejte se od srca!

»Celo noč sem
lovila kumarice!«
(komarje)

V Rimu sem vprašala s. Marijo Ireno:
»Kje so tvoje poslušalke?«
(slušalke)

O pokojni s. Henriki Kroiss:
»Zelo sem jo imela rada!
Bila je moja lubenica!«
(ljubljenka)

Na avtobusu:
Ali je naslednja postaja
»žalostna postaja?«
(postaja se imenuje: »žaloška«)

»Veliko ljudi
v Avstriji ima
korenje v Sloveniji.«
(korenine)

Pozimi: »Skoraj sem padla,
ker je veliko sladoleda na cesti...«
(led)

SLOWENSCHTSCHINA SLOVENŠČINA

Drage Sestre in vsi,
ki boste to brali in se smejali!
Eno leto in pol sem se trudila,
da se učim vašega jezika, ki je oboje:
lep in težak.

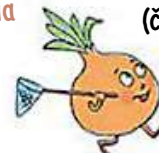

To sem pisala s hvaležnostjo do vseh, ki
ste me podpirali, z mano potrpeži –ko
mi je bilo težko – in se z mano veselili
vsakega majhnega uspeha.

Ves ta smeh naj bo v večjo slavo Bogu, ki
se veseli dobrega humorja in mi
je dal priložnost za to izkušnjo med vami.

Hvala za vse,
vaša s. Grete

V cerkvi:
»Perilo apostola
Pavla...«
(berilo)

»Čebula leti okrog
mene!«
(čebela)

Na tečaju: Drugi slon
je težji kot tretji.
(sklon)

Sestra je kihala in
jaz sem se trudila
za prijaznost:
»Bog povrni!«

Je bilo že bolj toplo v hiši
in zato je rekla s. Božena:
»Ždaj lahko že ugasnemo
gretje!«
Ko sem to slišala,
sem se čudila:
»Grete? To sem jaz...
in tudi vem kaj pomeni
ugasniti...«

Pri brezdomcih:
»V redu, potem se
vidimo jutri v omari!
(v dvorani)

Pajkice bom dala
dol z metlo!
(pajkce)

»Mi imamo tudi
zobe za goste!«
(sobe)

»Vi ste dobra
učiteljica,
in zato smo mi pridni
mučenci.«
(učenci)

VSE JE TU

In vse je tu.
Zvezde in noč.
Jasli in Dete.
Vse je tu.
Nocoj cvetijo sanje.

s. Anka Kogelnik

Dete nam je rojeno,
Sin nam je dan!
Vse je tu, sredi med nami,
sredi truda, napora, veselja, hvaležnosti!

Naj vam Božje Dete prinese tiho veselje in mir,
zaupanje in novo življenje v Njem!
Naj bo novo leto 2017 polno
Njegovih presenečenj in milosti!